വിവേകാനന്ദ സൂക്തങ്ങൾ

വിവർത്തനം : എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമഠം
പുറനാട്ടുകര, തൃശ്ശൂർ

VIVEKANANDA SOOKTANGAL

Translated by: S. Guptan Nair

Published by:
Adhyaksha, Sri Ramakrishna Math
Puranattukara - 680 551.

1st Edition: Feb. 1960	Copies	5,000
Previous 21 Impressions:	Copies	3,55,000
22nd Impression April 2016	Copies	20,000

Printed at:
Prabuddhakeralam Press, Puranattukara

© All rights reserved by
Sri Ramakrishna Math
Puranattukara - 680 551.

Price: Rs. 10/-

നേരവരറിവീല, മാതാ-
പിതാക്കൾ മക്കൾ

ദാരങ്ങൾ സുഹൃത്തേവം
പാഴ്കിനാവുകൾ കാണ്മോർ.

അലിംഗനാത്മാവ്; അവ-
നാരുടെയച്ഛൻ? മകൻ?

കേവലമവനേകൻ; ആരുടെ
മിത്രം? ശത്രു?

സർവ്വഗം സർവ്വമാത്മാ, മറ്റില്ല;
തത്ത്വമസി

ധീരസന്ന്യാസിൻ, ഭവാൻ
ഘോഷിക്ക
'ഓം തത് സത് ഓം.'

'**സന്ന്യാസിഗീത**'ത്തിൽനിന്ന്.

വിഷയാനുക്രമണിക

ആശീർവാദം	10
ബലം	11
സേവനം	37
ആത്മസംയമം	65
ത്യാഗം	82
ശ്രദ്ധ	92
അല്ലയോ ഭാരതമേ!	109
ഗീതാസൂക്തങ്ങൾ	120
പ്രാർത്ഥന	125
പാഠക്കുറിപ്പുകൾ	126

അവതാരിക

അനാദികാലംമുതൽ ഭാരതീയമഹർഷിമാരാൽ സുദീർഘതപസ്സുകൊണ്ടും ധ്യാനംകൊണ്ടും സമ്പാദിച്ചതും സംഭരിക്കപ്പെട്ടതും കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു ശതാബ്ദങ്ങളായി അജ്ഞാതമായി കിടന്നിരുന്നതുമായ അതിതീക്ഷ്ണമായ ജ്ഞാനാഗ്നി അടുത്ത കാലത്ത് ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളിൽക്കൂടി ഒരഗ്നിപർവ്വതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിച്ച്, ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ഉപനിഷന്മന്ത്രങ്ങളായ ഉല്ക്കകൾ ലോകമെങ്ങും വിതറി. ആ അഗ്നി ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആത്മാക്കളിൽ വീര്യവും അഭയവും ആളിക്കത്തി. ആ കരുത്തിന്റെ കുറേ കനൽപ്പൊരികളാണ് ഇവിടെ വിവേകാനന്ദസൂക്തങ്ങളായി സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വിവേകാനന്ദസന്ദേശം ഒരു മഹാഭാ

രതംപോലെ പരപ്പുള്ളതാണ്. അതിലേക്കുള്ള പ്രവേശനദ്വാരങ്ങൾ മാത്രമായിട്ടേ ഈ സൂക്തങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും അവ സ്വാമിജിയുടെ വീര്യമുറ്റ ആശയരത്നങ്ങളാണ്. ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെ എങ്ങനെ നേരിടേണ്ടൂ എന്നറിയാതെ പരിഭ്രമിച്ച് ഉഴലുന്ന പ്രക്ഷീണബുദ്ധികൾക്കു വെളിച്ചവും ധൈര്യവും വീര്യവും നല്കുന്ന ഈ സൂക്തങ്ങൾ നിത്യപാരായണത്തിനുള്ള ഒരു പ്രചോദനഗ്രന്ഥമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ആശാവഹമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

ഇംഗ്ലീഷ് മൂലത്തിലെന്നപോലെ ഉജ്ജ്വലഭാഷയിൽത്തന്നെ, മലയാളത്തിലേക്ക് ഈ സൂക്തങ്ങളെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിത്തന്ന പ്രൊഫസർ ഗുപ്തൻ നായരോട് അകമഴിഞ്ഞ കൃതജ്ഞത സസന്തോഷം രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

വീര്യത്തിന്റെ ഉറവു വറ്റി, ആത്മവിശ്വാസം നശിച്ച്, പ്രശ്നങ്ങളെ തന്റേടത്തോടെ നേരിടുവാൻ പേടിച്ചും വലുപ്പത്തിൽ മാത്രം കണ്ണുവെച്ച് അധർമ്മത്തിന്റെ ഇരുണ്ട കുരുക്കുവഴികളിൽ ഇഴഞ്ഞുകഴിയുന്ന നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട യുവജനങ്ങൾക്ക് ഈ സൂക്തങ്ങൾ ചൊടിയും ചുണയും ബലവും അരുളുമാറാകട്ടെ! വിവേകാനന്ദസന്ദേശത്തിന്റെ മഹത്ത്വം ബോധ്യമായതുകൊണ്ടാണല്ലോ വിവേകാനന്ദജന്മദിനം - ജനുവരി 12 - ദേശീയയുവജനദിനമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത്.

ഈ പ്രഖ്യാപനം സാർത്ഥകമാകാൻ അവർ വിവേകാനന്ദസാഹിത്യസർവ്വസ്വം പൂർണ്ണമായും വായിച്ചു വീര്യ വാന്മാരാകാൻ ഇടയാകട്ടെ!!

21-2-1985 പ്രകാശകൻ

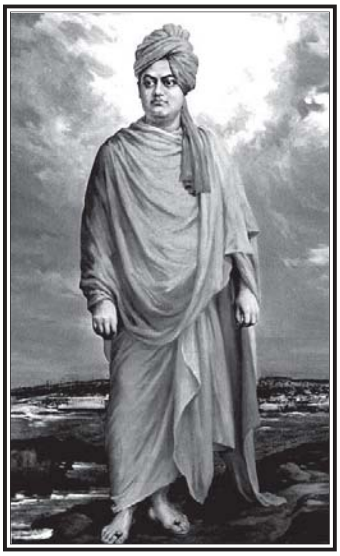

പ്രണാമം

തം ദേശികേന്ദ്രം പരമം പവിത്രം
വിശ്വസ്യ പാലം മധുരം യതീന്ദ്രം
ഹിതായ നൃണാം നരമൂർത്തിമന്തം
വിവേക-ആനന്ദമഹം നമാമി.

നമഃ ശ്രീ യതിരാജായ
വിവേകാനന്ദസൂരയേ
സച്ചിത്സുഖസ്വരൂപായ
സ്വാമിനേ താപഹാരിണേ.

ആശീർവാദം

(സിസ്റ്റർ നിവേദിതയ്ക്ക്)

മാതൃഹൃദയവും
　　　　ശൂരൻതന്നിച്ഛയു-
മാലേയമാരുത
　　　　മാധുരിയും,
ആര്യർതൻ വേദിയിൽ
　　　　സ്വച്ഛന്ദം കത്തുന്ന
പൂതലാവണ്യവും
　　　　ശക്തിതാനും,
ഒക്കെയും നിന്റേതാകെ-
　　　　ന്നല്ല, പണ്ടാരും
സ്വപ്നം കാണാത്ത
　　　　പലതുമേവം.
ഭാരതഭാവിസുത-
　　　　ന്നൊന്നിച്ചാചാര്യ,
സേവിക, തോഴിയു-
　　　　മാകാവൂ നീ.

ബലം

* എന്റെ ചുണക്കുട്ടികളേ, നിങ്ങളൊക്കെ വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പിറന്നവരാണെന്ന വിശ്വാസം നിങ്ങൾക്കു വേണം. നിങ്ങൾ നായ്ക്കുട്ടികളുടെ കുര കേട്ടു ഭയപ്പെടരുത്. ഇടിത്തീ വീണാൽപ്പോലും ഭയപ്പെടരുത്. എഴുന്നേല്ക്കൂ, പ്രവർത്തിക്കൂ.

* നിങ്ങളുടെ മാതൃഭൂമിക്കു വീരാത്മാക്കളെ ആവശ്യമുണ്ട്; വീരന്മാരാകുവിൻ. പാറപോലെ ഉറച്ചുനില്ക്കുക. സത്യം സർവ്വദാ വിജയിക്കും. ഭാരതത്തിനു വേണ്ടത് അതി

ന്റെ ധമനികളിൽ ഒരു പുതുവീര്യം ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു വൈദ്യുതമഹാഗ്നിയാണ്.

* ധീരരായിരിക്കുക, ധീരരായിരിക്കുക! മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലേ മരിക്കൂ എന്നോർമ്മ വേണം. എന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഭീരുക്കളാകാൻ പാടില്ല. ഭീരുത്വത്തെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. ഒരിക്കലും സമനില കൈവിടരുത്. നിങ്ങൾക്കെതിരായി വല്ല ചപലജന്തുക്കളും പറയുന്നതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കരുത്. അവഗണന! അവഗണന! അവഗണന! അത്രതന്നെ. ഒന്നോർമ്മിക്കണം: നമുക്കു കണ്ണ് രണ്ടുണ്ട്, ചെവി രണ്ടുണ്ട്, പക്ഷേ വായൊന്നേയുള്ളു. എല്ലാ മഹാപ്രയത്ന

ങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രതിബ
ന്ധങ്ങളിലൂടെയാണ്. നിങ്ങളുടെ
പൗരുഷപൂർണ്ണമായ കർമ്മശക്തി
അതിൽ പ്രയുക്തമാകട്ടെ, അർത്ഥ
കാമങ്ങളുടെ പിടിയിൽ കുടുങ്ങിയ
ക്ഷുദ്രജീവികൾ കേവലം അവഗ
ണനയേ അർഹിക്കുന്നുള്ളു.

* സ്നേഹിത, എന്തിനു വിലപി
ക്കുന്നു? സമസ്തശക്തിയും നിങ്ങ
ളിലുണ്ടല്ലോ! അല്ലയോ ഭഗവാനേ,
നിങ്ങളുടെ സർവ്വശക്തമായ ആ
'സ്വഭാവ'ത്തെ വിളിച്ചുണർത്തൂ.
അപ്പോൾ ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ
നിങ്ങളുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ വീഴു
മല്ലോ! ആത്മാവു മാത്രമാണു വിജ
യിക്കുന്നത്. ഒരിക്കലും ജഡമല്ല.

തങ്ങൾ ശരീരമാണെന്നെണ്ണുന്ന മൂഢന്മാരാണ്, “ഞങ്ങൾ ക്ഷീണന്മാർ, ദീനന്മാർ” എന്നിങ്ങനെ ദയനീയമായി വിലപിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിക്കു വേണ്ടത്, ഉത്സാഹവും ശാസ്ത്രീയബുദ്ധിയുമാണ്, നമുക്കു മഹത്തായ ഉത്സാഹം വേണം; അനന്തമായ ഊർജ്ജസ്വലത വേണം. അനന്തമായ കർമ്മശക്തി വേണം. സ്ത്രൈണഭാവം കൊണ്ടു കാര്യമില്ല. ഉത്സാഹിയായ പുരുഷസിംഹത്തെ ലക്ഷ്മി ഉപാശ്രയിക്കും. പുറകോട്ടു നോക്കേണ്ട. മുന്നോട്ട്, മുന്നോട്ട്! നമുക്ക് അനന്തമായ കർമ്മശക്തി വേണം. അനന്തമായ ഉത്സാഹം, അനന്തമായ

ധൈര്യം, അനന്തമായ ക്ഷമയും. എങ്കിലേ മഹാകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കാനാവൂ.

* പാപമെന്നൊന്നിനെ വേദാന്തം അറിയുന്നില്ല. തെറ്റിനെ മാത്രമേ അതറിയുന്നുള്ളു. ആ വേദാന്തം പറയുന്നു, ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റ്, "ഞാൻ ക്ഷീണൻ, ഞാൻ പാപി, ഞാൻ നികൃഷ്ടൻ, എനിക്ക് ഒന്നിനും കഴിവില്ല, എനിക്കതു വയ്യ, ഇതു വയ്യ" എന്ന പരിദേവനമാണ് എന്ന്.

* പഴയ മതങ്ങൾ പറഞ്ഞു, ഈശ്വരനിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരൊക്കെ നാസ്തികന്മാരാണെന്ന്. പുതിയ മതം പറയുന്നു, അവനവ

നിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവനാണു നാസ്തികൻ എന്ന്.

* ബലമാണു ജീവിതം, ഹൃദയ ദൗർബല്യം മരണമാണ്; ബലമാണാനന്ദം, അനശ്വരവും ഐശ്വരവുമായ ജീവിതം. ദൗർബല്യം വേദനയും ദുരിതവുമാണ്; മരണമാണ്. കർമ്മപ്രവണവും സുശക്തവും സപ്രയോജനവുമായ ചിന്തകൾ ബാല്യം മുതൽക്കേ നിങ്ങളുടെ തലച്ചോറിനുള്ളിൽ കടന്നുകൂടാനിടയാകട്ടെ.

* മനോദൗർബല്യമാണു കഷ്ടപ്പാടിന്റെ ഒരേ ഒരു കാരണം, നാം നരകിക്കുന്നതെല്ലാം നമ്മുടെ ദൗർബല്യംകൊണ്ടു മാത്രം. നാം കള്ളം

പറയുന്നു, മോഷ്ടിക്കുന്നു, മറ്റന വധി കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു, എല്ലാം ദൗർബല്യത്താൽത്തന്നെ. നാം ദൗർബല്യംകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്നു. ദൗർബല്യംകൊണ്ടു മരിക്കുന്നു. എപ്പോൾ നമ്മെ ദുർബലമാക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നു വരുന്നോ അപ്പോൾ നമുക്കു ദുഃഖമില്ല, മരണമില്ല.

* ബലം ഒരേ ഒരെണ്ണമേ വേണ്ടൂ. ലോകത്തിലെ സമസ്ത രോഗത്തിനുമുള്ള സിദ്ധൗഷധമത്രേ ബലം. സമ്പന്നന്മാർ മർദ്ദനമുറകൾ തുടങ്ങുമ്പോൾ പാവങ്ങൾ നേടേണ്ട ഔഷധം ബലമാണ്; പണ്ഡിതന്മാർ അമർത്താൻ വരുമ്പോൾ പാമരന്മാർ കൈയിൽ കരുതേണ്ട ഔഷധം

ബലമാണ്. മറ്റു പാപികളാൽ മർദ്ദി ക്കപ്പെടുന്ന പാപികളുടെ കൈയിൽ വേണ്ട ഔഷധവും ബലംതന്നെ.

* എഴുന്നേൽക്കൂ, ധീരനാവൂ, ശക്തനാവൂ; എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്വ ങ്ങളും സ്വന്തം ചുമലിലേല്ക്കുക. നിങ്ങൾതന്നെയാണു നിങ്ങളുടെ വിധിവിധാതാവെന്നറിയുക. നിങ്ങ ൾക്കു വേണ്ട സമസ്തശക്തിയും സമസ്തസഹായവും നിങ്ങളിൽത്ത ന്നെയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സ്വന്തം ഭാവിയെ സ്വയം സജ്ജമാക്കുക.

* നാം രോഗബാധിതരാണെന്നു സദാ സമയവും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടി രുന്നാൽ രോഗശമനമുണ്ടാവില്ല. ഔഷധം വേണം. അശക്തിയെപ്പറ്റി

വീണ്ടും വീണ്ടും ഓർത്തിട്ടു കാര്യ മൊന്നുമില്ല. ശക്തിയാണാവശ്യം. ആ ശക്തിയാകട്ടെ അശക്തിസ്മര ണകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്നതല്ല. അശ ക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ദീനചിന്തയല്ല അശക്തിക്കു പരിഹാരം; ശക്തിയെ പ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയാണ്.

* വ്യാവഹാരികലോകത്തിലാ യാലും ആദ്ധ്യാത്മികലോകത്തിലാ യാലും ഭയമാണ് അധോഗതിയു ടെയും ദുരിതത്തിന്റെയും സുവ്യ ക്തമായ കാരണം. ഭയമാണു കഷ്ട തയുടെ മൂലം; ഭയമാണ് മരണത്തെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നത്; ഭയമാണ് തിന്മയ്ക്കു വളം ചേർക്കുന്നത്. ഈ ഭയത്തിന്റെ കാരണമെന്ത്? സ്വഭാവ

ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞത. നാമോ രോരുത്തരും ചക്രവർത്തികളുടെ ചക്രവർത്തിയായുള്ളവന്റെ അനന്തരാവകാശിയാണെന്നോർക്കുക.

* സകലപാപങ്ങളെയും സകല തിന്മകളെയും ദൗർബല്യം എന്ന ആ ഒറ്റ വാക്കിൽ സംഗ്രഹിക്കാം. സകല ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങൾക്കും സജീവപ്രേരണ നല്കുന്നത് ദൗർബല്യമാണ്. സകലസ്വാർത്ഥതയുടെയും പ്രഭവസ്ഥാനം ദൗർബല്യമത്രെ. പരഹിംസയ്ക്കു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും ദൗർബല്യംതന്നെ; തന്നിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്തതൊക്കെ ഉണ്ടെന്നു നടിപ്പിക്കുന്നതും ദൗർബല്യമാണ്.

* പ്രകൃതിയെ ജയിച്ചുപോകാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നിടത്തോളം കാലമേ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനാവൂ. പ്രകൃതി യാകട്ടെ ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവു മാണ്. ബാഹ്യപ്രകൃതിയെ ജയിച്ചു കീഴടക്കുന്നതു വിശിഷ്ടവും ഉജ്ജ്വ ലവുമായ സംഗതിതന്നെ; പക്ഷേ കുറേക്കൂടി വിശിഷ്ടവും ഉജ്ജ്വല വുമാണ് ആഭ്യന്തരപ്രകൃതിയെ കീഴ ടക്കുന്നത്. നക്ഷത്രങ്ങളെയും ഗ്രഹ ങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമ ങ്ങളെ അറിയുക ഭവ്യവും ഉജ്ജ്വല വുംതന്നെ. പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ഭവ്യവും എത്ര യോ അധികം ഉജ്ജ്വലവുമാണ് നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെയും മനോഭാ വങ്ങളെയും ഇച്ഛാശക്തികളെയും

ഭരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുക. മനുഷ്യൻ സകലജീവികളെയുംകാൾ ഉൽകൃഷ്ടനാണ്. മനുഷ്യനേക്കാൾ വലുതായിട്ടാരുമില്ല. ദേവന്മാർക്കുപോലും മോക്ഷം വേണമെങ്കിൽ താഴെ വന്ന് മനുഷ്യശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കണം. മനുഷ്യനേ പൂർണ്ണത്വം പ്രാപിക്കുന്നുള്ളു. ദേവന്മാർക്കുപോലും അതു സാദ്ധ്യമല്ല.

* നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് ഇന്നാവശ്യം ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള മാംസപേശികളും ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ഞരമ്പുകളുമാണ്. യാതൊന്നിനും നിരോധിക്കാൻ കഴിയാത്ത അതിമാനുഷമായ ഇച്ഛാശക്തി – വിശ്വമഹാ

രഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങാൻ കഴിയുന്ന മഹത്തായ ഇച്ഛാശക്തി – ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടോളം പോകേണ്ടിവന്നാലും, മരണത്തെത്തന്നെ നേരിടേണ്ടിവന്നാലും ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റാതെ പിൻതിരിയാത്ത ഇച്ഛാശക്തി – അതാണു നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം.

* നാം വേണ്ടതിലേറെക്കാലം കരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി കരച്ചിൽ പാടില്ല. സ്വന്തം കാലിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുക, മനുഷ്യരാകുക. മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കാൻ പോന്ന ഒരു മതമാണു നമുക്കു വേണ്ടത്. മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുന്ന സമ്പൂർ

ണ്ണവിദ്യാഭ്യാസം – അതാണ് വേണ്ട ത്. സത്യത്തിന്റെ പരീക്ഷണം ഇവിടെയാണ് – കായികമായോ ബുദ്ധിപരമായോ ആദ്ധ്യാത്മികമായോ നമ്മെ ദുർബ്ബലരാക്കുന്ന ഏതൊന്നിനെയും വിഷംപോലെ വർജ്ജിക്കുക. അതിൽ ജീവനില്ല. അതു സത്യമാകാൻ ന്യായമില്ല. സത്യം ബലപ്രദമാണ്, സത്യം പരിശുദ്ധിയാണ്, സത്യം ജ്ഞാനമാണ്; സത്യം ഉദ്ദീപകമായിരിക്കണം, ഉത്തേജകമായിരിക്കണം.

* നാം പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചും തത്തയെപ്പോലെ പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ ഒന്നും പ്രവൃത്തിയിൽ വരുത്താറില്ല. പറയലും പ്രവർത്തിക്കാ

തിരിക്കലും നമ്മുടെ ഒരു സ്വഭാവമായിരിക്കുന്നു. എന്താണിതിനു കാരണം? കായികമായ അശക്തി. ദുർബ്ബലമായ തലച്ചോറുകൊണ്ട് ഒരു കാര്യവും സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്കതിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം. ആദ്യമായി നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാർ ശക്തന്മാരാകണം. മതം പിറകേ വന്നുകൊള്ളും. ഗീതയിൽക്കൂടിയെന്നതിലേറെ ഫുട്ബോളിൽക്കൂടി നിങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗത്തെ സമീപിക്കാൻ കഴിയും. കുറേക്കൂടി ഉരത്ത മാംസപേശികളുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു കുറേക്കൂടി നന്നായി ഗീത മനസ്സിലാകും. നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ ഒരല്പം കൂടി വീര്യമുള്ള രക്തമുണ്ടായാൽ, കൃഷ്ണന്റെ മഹത്തായ ബുദ്ധിയും

മഹത്തായ ശക്തിയും നിങ്ങൾക്ക് ഒരല്പംകൂടി അറിവാൻ കഴിയും. നിങ്ങളുടെ ശരീരം ഉറച്ച കാലിൽ നിവർന്നുനില്ക്കുകയും നിങ്ങൾ മനുഷ്യരാണെന്ന അഭിമാനം തോന്നുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഉപനിഷത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലതയും ആത്മാവിന്റെ മഹിമയും കുറെക്കൂടി മനസ്സിലാകും.

* വികസിക്കാൻ ശ്രമിക്കൂ; ജീവന്റെ ഏകലക്ഷണം ചലനവും വികാസവും മാത്രമാണെന്നോർക്കുക.

* സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠനാകുക, ധീരനാകുക, ഹൃദയാലുവാകുക. വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ, ഒടുങ്ങാത്ത ധൈര്യം, അതാണാവശ്യം, മതതത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു

തല പുണ്ണാക്കേണ്ട. ഭീരുക്കൾ മാത്രമേ പാപം ചെയ്യൂ. ധീരന്മാർ ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്യില്ല. ഭേദചിന്ത കൂടാതെ എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുക.

* കപടനാട്യംകൊണ്ടു മഹത്തായ കർമ്മങ്ങളൊന്നും ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. പ്രേമം വേണം; സത്യത്തോട് ഉത്കടമായ അഭിനിവേശം, അദമ്യമായ ഉത്സാഹം-ഇതൊക്കെ ഉണ്ടായാലേ വലിയ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ പൗരുഷത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുക.

* ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രജോഗുണം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. സത്ത്വഗുണപൂരിതന്മാരെന്നു നി

ങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നവരിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം പേരും യഥാർത്ഥത്തിൽ കൊടുംതമസ്സിൽ ആണ്ടിരിക്കയാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യമാകെ തമസ്സിനാൽ ചൂഴപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു നമുക്ക് ഒട്ടധികം രാജസശക്തി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. അവരെ ഉണർത്തണം – അവരെ കർമ്മവീര്യമുള്ളവരാക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അവർ ജഡങ്ങളായിപ്പോകും – കല്ലും മരവുംപോലെ ജഡങ്ങളാകും.

* ആദർശശാലി ആയിരം തെറ്റു ചെയ്യുമെങ്കിൽ ആദർശശൂന്യൻ

അമ്പതിനായിരം തെറ്റു ചെയ്യും, തീർച്ച. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഒരാദർശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു നല്ലത്.

* ഹോ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ അറിഞ്ഞെങ്കിൽ! നിങ്ങൾ അനശ്വരാത്മാക്കളാണ്, ഈശ്വരന്മാരാണ്. നിങ്ങളെ ദുഷിക്കുകയാണെന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു നിങ്ങളെ 'മനുഷ്യ' എന്നു വിളിക്കുമ്പോഴാണ്.

* ഞാൻ സത്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. സത്യം ഒരിക്കലും അസത്യത്തോടു കൂട്ടുകൂടുകയില്ല. സമസ്തലോകവും എനിക്കെതിരായി വന്നാലും സത്യംതന്നെ അവസാനം ജയിക്കും.

* ഈ ലോകം ഭീരുക്കൾക്കുള്ള തല്ല. ഓടിക്കളയാൻ നോക്കേണ്ട. വിജയത്തിന്റെയും പരാജയത്തി ന്റെയും കഥ മറക്കൂ.

* ഞാനൊരിക്കലും പ്രതികാര ത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. ബല ത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ സംസാരിച്ചിട്ടു ള്ളൂ. കടലടിച്ചു തെറിച്ചുവീണ ഈ ജലകണത്തോടു പ്രതിക്രിയ സ്വ പ്നം കാണുകയോ? ഒരു കൊതു കിന് അതു വലിയ കാര്യമാവാം.

* എഴുന്നേല്ക്കൂ, ജീവിതമഹാച ക്രത്തിനു ചുമൽ കാട്ടിക്കൊടുക്കൂ. ഈ ജീവിതം എത്ര നാളത്തേ ക്കുണ്ട്? നിങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു വന്ന

സ്ഥിതിക്ക് ഒരടയാളം ബാക്കിയിട്ടു പോകൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളും ഈ കല്ലും മരങ്ങളും തമ്മിലെന്തു ഭേദം? അവയും ഉണ്ടാകുന്നു, ജീർണ്ണിക്കുന്നു, നശിക്കുന്നു.

* ധീരരാകുക! എന്റെ കുട്ടികൾ സർവ്വോപരി ധീരരാകണം. ഒരു കാരണവശാലും ഒരല്പവും വിട്ടുവീഴ്ച പാടില്ല. സമുന്നതങ്ങളായ സത്യങ്ങളെ പ്രവചനം ചെയ്യുക. മാനം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നോ, വല്ലവരുമായി ഉരസേണ്ടിവരുമെന്നോ ഭയപ്പെടേണ്ട. പ്രലോഭനങ്ങളെ ധീരമായി ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടു സത്യത്തെ സേവിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗീയമായ ശക്തി ലഭി

ക്കും. ആ ശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ ആളുകൾ ചൂളിപ്പോകും. അവർ പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമി ല്ലാത്ത വസ്തുതകൾ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽവെച്ചു മിണ്ടിപ്പോവില്ല. ഒരു പതിന്നാലു കൊല്ലം ദൃഢവ്രത നായി സത്യദീക്ഷനായിരിക്കാമെ ങ്കിൽ, നിങ്ങൾ പറയുന്നതിലെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കു താനേ വിശ്വാസം വന്നുകൊള്ളും.

* സത്യം അസത്യത്തെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു തൂക്കമുള്ളതാ ണ്. നന്മയും അപ്രകാരംതന്നെ. ഇവ രണ്ടുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെ വെറും തൂക്കംകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങൾക്കു മുന്നോട്ടു പോകാം.

* പർവ്വതത്തിനൊത്ത പ്രതിരോധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു മുന്നേറുവാൻ തക്ക ഇച്ഛാശക്തിയുണ്ടോ നിങ്ങൾക്ക്? കൈയിൽ വാളുമായി, സമസ്തലോകവും നിങ്ങൾക്കെതിരായി അണിനിരന്നാൽപ്പോലും ശരിയെന്നു തോന്നുന്നതു പ്രവർത്തിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടോ നിങ്ങൾക്ക്? കളത്രപുത്രാദികൾതന്നെ എതിരായാലും മാനധനാദികൾ നശിച്ചാലും നിങ്ങൾ ആ വിശ്വാസങ്ങളെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമോ? പതറാതെ ധീരമായി ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു യാത്ര തുടരുമോ? അതാണറിയേണ്ടത്.

* ചെന്നെത്തുന്നതെവിടെയെങ്കി

ലുമാകട്ടെ, സത്യത്തെത്തന്നെ പിന്തുടരുക. ഭീരുത്വവും കാപട്യവും ദൂരെ കളയുക.

* ശുഭദർശിത്വം വളർത്തിയെടുക്കാൻ പഠിക്കണം. എന്തിലും നന്മ കാണാൻ ശ്രമിക്കണം. വല്ലെടത്തും കുത്തിയിരുന്നു നമ്മുടെ ദേഹമനസ്സുകളുടെ അപര്യാപ്തതകളെക്കുറിച്ചു മാഴ്കിയിട്ട് ഒരു ഫലവുമില്ല. പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള മഹാപ്രയത്നങ്ങളാണു നമ്മുടെ അന്തഃശക്തിയെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവുക.

* ബലിയും മുട്ടുകുത്തലും നമസ്കാരവും പിറുപിറുക്കലുമൊന്നുമല്ല മതം. അവയെല്ലാം നന്ന്. ധീര

ങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിലേക്കും ഉത്കൃഷ്ടസുന്ദരങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളിലേക്കും നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ. അങ്ങനെ പരമാത്മചൈതന്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന ചിന്തകളിലേക്കു നമുക്കുയരാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ! അല്ലെങ്കിലോ, എല്ലാം വ്യർത്ഥം. ആദ്യം നമുക്ക് ഈശ്വരന്മാരാകാം. എന്നിട്ടു മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി ഈശ്വരന്മാരാകുവാൻ സഹായിക്കാം. 'ആയിത്തീരുക, ആക്കിത്തീർക്കുക,' ഇതായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം.

* നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈശ്വരനെ 'അഭീഃ അഭീഃ' എന്നിങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിച്ചു കാണൂ.

നാം നിർഭയരാകണം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു.

* നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ള ഈശ്വരത്വത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുക. അപ്പോൾ അതിന്റെ ചുറ്റും എല്ലാം സമഞ്ജസമായി അണിനിരന്നു കൊള്ളും.

***

സേവനം

* സകലമനുഷ്യരെയും ഓരോ സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും ഈ ശ്വരനായി കാണുക. വാസ്തവ ത്തിൽ ആരെയും സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയില്ല, 'സേവനം' ചെയ്യാനേ കഴിയൂ. ജഗദീശ്വരന്റെ സന്താനങ്ങളെ സേവിക്കുക, ജഗ ദീശ്വരനെത്തന്നെ സേവിക്കുക. ഈശ്വരൻ തന്റെ അനേകായിരം സന്താനങ്ങളിൽ ഒരാളെയെങ്കിലും സേവിക്കാൻ നിങ്ങളെ അനുവദി ക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അനുഗൃ ഹീതനായി. പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റി ഏറെ അഭിമാനിച്ചുകളയരുത്. മറ്റു

ള്ളവർക്കു കിട്ടാത്ത ആ അവകാശം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയതു നിങ്ങളുടെ അപൂർവ്വസൗഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ്. പൂജയുടെ നിലയിൽ വേണം സേവനമനുഷ്ഠിക്കുക. ദീനരും ദരിദ്രരുമുള്ളത് നമ്മുടെ മോക്ഷത്തിനു വഴി തെളിയിക്കാനാണ്. കുഷ്ഠരോഗിയുടെയും ഭ്രാന്തന്റെയും പാപിയുടെയും രൂപത്തിൽ വരുന്നത് ഈശ്വരൻതന്നെയാണ്. ആ ഈശ്വരനെ സേവിച്ച് മോക്ഷം പ്രാപിക്കുക.

* മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മനുഷ്യാത്മാവില്ലേ, അതു മാത്രമേ ഉള്ളു, നാം ആരാധിക്കേണ്ട ദേവത. എല്ലാ മൃഗങ്ങളും ക്ഷേത്രങ്ങൾതന്നെ. പക്ഷേ

മനുഷ്യനാണ് അത്യുത്തമക്ഷേ
ത്രം, ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ താജ്മഹൽ.
ആ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ എനിക്ക്
ആരാധിക്കാൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ
മറ്റൊരു ക്ഷേത്രംകൊണ്ടും ഫല
മില്ല.

* അതുകൊണ്ട് അനുദിനം അധഃ
പതിച്ചുവരുന്ന മുപ്പതുകോടി ജന
ങ്ങളുടെ മുക്തിക്കുവേണ്ടി നിങ്ങ
ളുടെ ജീവിതത്തെ മുഴുക്കെ ഉഴി
ഞ്ഞുവയ്ക്കുക. പാവങ്ങളെ ഓർ
ത്തു വ്രണിതമാകുന്ന ഹൃദയം ആർ
ക്കുണ്ടോ, അയാളെ ഞാൻ മഹാ
ത്മാവെന്നു വിളിക്കും; അല്ലാത്തവ
രൊക്കെ ദുരാത്മാക്കളാണ്.

* അനേകലക്ഷങ്ങൾ പട്ടിണിയിലും അജ്ഞതയിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, അവരുടെ ചെലവിൽ (പ്രയത്നഫലത്താൽ) അഭ്യസ്തവിദ്യനായിട്ടും അവർക്കുവേണ്ടി ഒരു കാര്യവും ചെയ്യാത്ത ഓരോരുത്തനെയും ജനദ്രോഹിയെന്നു ഞാൻ മുദ്രകുത്തും.

* നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സഹജീവികളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾ ഈശ്വരനെ തേടി എവിടേക്കു പോകുന്നു? ദീനരും ദരിദ്രരും വ്യഥിതരും ക്ഷീണിതരുമായ ഈ മനുഷ്യർ ഈശ്വരന്മാരല്ലേ? എന്തുകൊണ്ടവരെ ആദ്യം പൂജിച്ചുകൂടാ? നിങ്ങളെന്തിനു ഗംഗാതീരത്തു

ചെന്നു കിണർ കുഴിക്കാൻ നോക്കുന്നു? സ്നേഹത്തിന്റെ സർവ്വാതിശായിയായ ശക്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുക. കാൽക്കാശിനു വിലയില്ലാത്ത ഈ പ്രശസ്തിയുടെ പളപളപ്പ് ആർക്കു വേണം? നിങ്ങൾക്കു സ്നേഹമുണ്ടോ? എന്നാൽ നിങ്ങൾ സർവ്വശക്തനാണ്. നിങ്ങൾ നൂറു ശതമാനം നിസ്സ്വാർത്ഥനാണോ? എങ്കിൽ നിങ്ങൾ അധൃഷ്യനാണ്. സ്വഭാവശുദ്ധിയാണ് എവിടെയും വിലയുറ്റ വസ്തു. അസൂയയും അഹങ്കാരവും ത്യജിക്കുക, യോജിച്ചുനിന്ന് അന്യർക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പഠിക്കുക. അതാണ് ഇന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വലിയ ആവശ്യം. ക്ഷമ വേണം; മരണപര്യന്തം

കൂറുള്ളവരായിരിക്കണം; തമ്മിൽ തല്ലരുത്. പണമിടപാടുകളിൽ അങ്ങേയറ്റം സംശുദ്ധി ദീക്ഷിക്കണം. എന്നോളം നിങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധയും സത്യദീക്ഷയും ഈശ്വരപ്രേമവുമുണ്ടോ അന്നോളം എല്ലാം ഐശ്വര്യത്തിലേക്കുതന്നെ കുതിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എന്നോളം അനൈക്യത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നുവോ അന്നോളം ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒര പകടവും പറ്റില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. വളരെ പ്രയോജനം ചെയ്യുമെന്നു തീർച്ചയുണ്ടെങ്കിലേ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളു തുറക്കാവൂ. ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുവിനോടുപോലും

ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമമായ ഭാഷയി ലേ സംസാരിക്കാവൂ.

* വികാസമൊക്കെയും ജീവിത മാണ്; ഹ്രാസം മരണവും. സ്നേ ഹം വികാസമാണ്. സ്വാർത്ഥം ഹ്രാ സമാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്നേഹം മാത്രമാണ് ഒരേ ഒരു ജീവിതനി യമം. സ്നേഹശീലൻ ജീവിക്കുന്നു, സ്വാർത്ഥി മരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി സ്നേഹി ക്കുക. എന്തെന്നാൽ സ്നേഹം മാത്രമാണു ജീവിതത്തിന്റെ അദ്വി തീയമായ നിയമം.

* ലോകത്തിനു നന്മ ചെയ്യുക എന്നതാണു നമ്മുടെ ജീവിതല ക്ഷ്യം. അല്ലാതെ നമ്മുടെ പേര്

മുഴക്കുക എന്നതല്ല.

* ഒരു കാര്യം നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു: ആത്മപ്രശംസയും തൊഴുത്തിൽ ക്കുത്തും അസൂയയും നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിക്കണം. സർവ്വംസഹയായ ഭൂമീദേവിയെപ്പോലെ ക്ഷമാശീല രാകണം. അതു സാധിക്കുമെങ്കിൽ ലോകം നിങ്ങളുടെ കാൽച്ചുവട്ടി ലാകും.

* അനുസരിക്കാൻ കഴിയുന്ന വന് ആജ്ഞാപിക്കാനും കഴിയും. ആദ്യം അനുസരണം ശീലിക്കുക. നമുക്കു സംഘടന വേണം. സംഘ ടന ശക്തിയാണ്; അതിന്റെ രഹസ്യം അനുസരണത്തിലാണുതാനും.

* മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സഹായിക്കണമെന്നുള്ളവർ ആദ്യമായി സ്വന്തം സുഖദുഃഖങ്ങളും പേരും പെരുമയും സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളുമെല്ലാംകൂടി വാരിക്കെട്ടി കടലിലെറിയണം. എന്നിട്ടു വേണം ഈശ്വരസന്നിധിയിലേക്കു ചെല്ലാൻ. മഹാത്മാക്കളെല്ലാം പറഞ്ഞതും പ്രവർത്തിച്ചതും അപ്രകാരമാണ്.

* പക്ഷപാതമാണു സകല തിന്മകളുടെയും മുഖ്യകാരണം.

* എന്റെ സഹജീവികളെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കേണമേ എന്നു മാത്രമാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന.

* വല്ല നന്മയും നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കു

ന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ആഘോഷങ്ങളും ചടങ്ങുകളുമൊക്കെ ദൂരെക്കളയുക; എന്നിട്ടു ജീവിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ, മനുഷ്യനായ ഈശ്വരനെ, നരരൂപധാരിയായ നാരായണനെ, ആരാധിക്കുക; ജീവ(വ്യഷ്ടി)രൂപത്തിലെന്നപോലെ വിരാട്(സമഷ്ടി)രൂപത്തിലും ഈശ്വരാരാധന ചെയ്യുക.

* അന്യരോടു ദയ കാട്ടുന്നതു നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ, അതിലും നല്ലതാണു ശിവനെന്ന ബോധത്തോടുകൂടി എല്ലാ ജീവന്മാർക്കും സേവനം ചെയ്യുന്നത്.

* ശാന്തവും നിശ്ശബ്ദവും സ്ഥിരവുമായ പ്രവൃത്തിയാണ് ആവശ്യം;

പത്രപ്രകീർത്തനങ്ങളും പേരെടു ക്കലുമല്ല - ഇതെപ്പോഴും ഓർമ്മി ക്കുക.

* അല്ലയോ ദുശ്ശാസനന്മാരേ, ദുശ്ശാസനത്തിന്റെ മറുവശമാണ് അടിമത്തം. രണ്ടും ഒരേ നാണയ ത്തിന്റെ ഇരുപുറങ്ങളാണ്. അടി മയും ദുശ്ശാസനനും പര്യായപദ ങ്ങൾ മാത്രം.

* എവിടെയെങ്കിലും വിഷൂചിക യോ ക്ഷാമമോ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടു ണ്ടെങ്കിൽ, എവിടെയെങ്കിലും മനു ഷ്യർ കഷ്ടപ്പാടിലാണ്ടുകിടക്കുന്നു ണ്ടെങ്കിൽ, അവിടെ പാഞ്ഞെത്തു ക, അവരുടെ സങ്കടങ്ങൾ ദൂരീകരി ക്കുക. ഏറിവന്നാൽ ആ പ്രയത്ന

ത്തിൽ നിങ്ങൾ മരിച്ചുപോയേക്കാം. എങ്കിലെന്ത്? നിങ്ങളെപ്പോലെ എത്ര പേരുണ്ടു കൃമികളെപ്പോലെ ദിവസവും ജനിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു? അതുകൊണ്ടു ലോകത്തിനു വല്ല വ്യത്യാസവുമുണ്ടോ? എന്തായാലും നിങ്ങൾ ഒരിക്കൽ മരിച്ചേ തീരൂ; എന്നാൽ മരിക്കാൻ മഹത്തായ ഒരാദർശമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ; ഈ ആദർശത്തെ വീടോടുവീടു പ്രചരിപ്പിക്കുക. അങ്ങനെയായാൽ അതു നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ നാട്ടിനും പ്രയോജനമായിരിക്കും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രത്യാശ നിങ്ങളിലാണു കുടികൊള്ളുന്നത്. നിങ്ങൾ പ്രവൃത്തിശൂന്യരായി ജീവിതം നയിക്കുന്നതു

കണ്ടിട്ട് എന്റെ ഹൃദയം അത്യന്തം വേദനിക്കുന്നു. ഇന്നുതന്നെ പ്രവൃത്തിയാരംഭിക്കൂ. ഒട്ടും സമയം കളയാനില്ല. മരണനിമിഷം അനുദിനം അടുത്തടുത്തു വരികയാണ്. എല്ലാം പാകത്തിനു പിന്നീടു ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു മടിച്ചിരിക്കരുത്. അങ്ങനെ ഒരു സംഗതിയും ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല; ഓർത്തുകൊള്ളു.

* അധികാരവും മറ്റും സ്വയം വന്നെത്തിക്കൊള്ളും. നിങ്ങൾ ജോലി തുടങ്ങുക. അപ്പോൾ കാണാം അമോഘമായ ശക്തി നിങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിവരുന്നത്. അത്രയും ശക്തി നിങ്ങൾക്കു താങ്ങാൻ വയ്യെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകും. അന്യ

നുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന അതിനിസ്സാരമായ പ്രവൃത്തിപോലും നിങ്ങളുടെ അന്തഃശക്തിയെ ഉണർത്തുന്നു. പരാർത്ഥകർമ്മത്തെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചാൽ മതി, അപ്പോഴേക്കും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സിംഹത്തിനൊത്ത ശക്തി വന്നെത്തിക്കഴിയും. നിങ്ങളെയെല്ലാം ഞാൻ അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്നു; എങ്കിലും, നിങ്ങൾ പരാർത്ഥമായി ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നതു കാണാനാണ് എനിക്കധികം ഇഷ്ടം!

* ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാകുലതകളൊക്കെ ദൂരെക്കളയുക. നിങ്ങൾക്കെന്താണില്ലാത്തത്? ഇരട്ടക്കുതിര കെട്ടിയ വണ്ടിയും ഏറാൻ

മൂളാൻ ഒരു പറ്റം ഭൃത്യന്മാരുമില്ലാത്തതിലാണോ നിങ്ങൾക്കു കുണ്ഠിതം? സാരമില്ല. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയരക്തംകൊണ്ട് അന്യർക്കുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ജോലി ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കൊന്നിലും പരാജയം പറ്റില്ല.

* ഒരു മനുഷ്യന് അവന്റെ [1]ഹുക്കായൊന്നു നിറച്ചുകൊടുക്കുന്നതു പോലും ഒരു ലക്ഷം നാമം ജപിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മഹത്താണെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന സമയം വരും.

* 'തൊട്ട് അശുദ്ധമാക്കരുതേ' എന്നതു നിങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസവും ചോറ്റുകലം നിങ്ങളുടെ

1. പുകവലിക്കാനുള്ള കുഴൽ.

പൂജാവിഗ്രഹവുമായിരിക്കുന്നിട ത്തോളംകാലം നിങ്ങൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികമായി ഉയരുക സാദ്ധ്യമല്ല.

* സകലപ്രവൃത്തികളിലും നന്മ തിന്മകൾ ഇടകലർന്നിരിക്കും. തിന്മയുടെ സ്പർശമില്ലാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയുമില്ല. തീയ്ക്കു ചുറ്റും പുകയെന്നപോലെ ഒരല്പം തിന്മ പ്രവൃത്തിയോട് ഒട്ടിനില്ക്കും. ഏറ്റവും കൂടുതൽ നന്മയും ഏറ്റവും കുറച്ചു തിന്മയും തരുന്ന കർമ്മങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അതിൽ വ്യാപരിക്കണം.

* നിങ്ങളുടെ സഹായം കിട്ടായ്കയാൽ ഒരു എറുമ്പെങ്കിലും ചത്തുപോകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? ലോകത്തിനു നിങ്ങളെ ആവശ്യ

മില്ല. ജഗദീശ്വരനുവേണ്ടി കർമ്മം ചെയ്യാൻ ആദിഷ്ടരായ നാം ഭാഗ്യ വാന്മാരാണ്. നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ നിന്ന് 'സഹായം' എന്ന വാക്കു വെട്ടിനീക്കുക. നിങ്ങൾക്ക് ആരെ യും സഹായിക്കാൻ കഴിയില്ല. ആ വിചാരം പാപമാണ്. നിങ്ങൾ ഈശ്വ രപൂജ ചെയ്യുന്നു, അത്രതന്നെ. ആ ആദരഭാവത്തിൽ വേണം ലോക ത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കാൻ. അപ്പോ ഴാണു പരിപൂർണ്ണമായ നിസ്സംഗത്വം കൈവരിക.

* പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിൽ വിശ്വാ സഭ്രാന്തു വലിയൊരു സംഗതിയാ ണെന്നു കുട്ടിക്കാലത്തു ഞാൻ ധരി ച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രായം കൂടു

ന്തോറും അത് അപ്രകാരമല്ലെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായിവരുന്നു.

* സ്വധർമ്മം ഏതുതരത്തിൽ പെട്ടതായാലും അതിനെ നിസ്സാരമായെണ്ണരുത്. ഒരുവൻ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സ്വധർമ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് ആരെയും അളക്കരുത്; അതെങ്ങനെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നു എന്നാണു നോക്കേണ്ടത്. ഉറപ്പും അഴകുമുള്ള ഒരു ജോടി ചെരിപ്പു വേഗത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്ന ചെരുപ്പുകുത്തി, നിത്യവും വിഡ്ഢിത്തം പ്രസംഗിക്കുന്ന പ്രൊഫസറെക്കാൾ ധാർമ്മികനാണ്. സകലധർമ്മങ്ങളും പാവനമാണ്. അവികലമായ ധർമ്മനിഷ്ഠ ഈശ്വ

രപൂജയുടെ പരമോത്കൃഷ്ടരൂപ മത്രേ.

* മരണംവരെ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുക – ഞാനുണ്ട് കൂടെ. ഞാൻ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ ആത്മാവുണ്ടായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ കൂടെ. ഈ ജീവിതം വന്നുംപോയുമിരിക്കും. ധനവും മാനവും ഭോഗങ്ങളുമെല്ലാം അല്പദിവസത്തേക്കുമാത്രം. സത്യപ്രഘോഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടു ധർമ്മക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു മരിക്കുന്നതാണ്, പുഴുവിനെപ്പോലെ പിറന്നിടത്തു കിടന്നു ചാകുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത്, വളരെയേറെ നല്ലത്. മുന്നോട്ടു പോകുക!

* അസൂയയും അഹങ്കാരവും

ദൂരെക്കളയൂ. അന്യർക്കുവേണ്ടി യോജിപ്പോടെ പണിയെടുക്കാൻ പഠിക്കൂ; ഇതാണു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം.

* എന്റെ കുട്ടീ, അന്യരെ വെറുത്തുകൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിക്കും ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനും ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഭാരതം 'മ്ലേച്ഛൻ' എന്ന വാക്കുണ്ടാക്കി അന്യവർഗ്ഗങ്ങളുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം എന്നുപേക്ഷിച്ചുവോ അന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടു ഭാരതത്തിന്റെ നാശം.

* അല്ലയോ യുവാക്കന്മാരേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്ന പൈതൃകം ഇതാണ് – ഈ ജീവകാരുണ്യം, ദീനർക്കും ദരിദ്രർക്കും അജ്ഞർ

ക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഈ ആയോധ നം. ആ പാർത്ഥസാരഥിയുടെ തിരു മുമ്പിലേക്ക് ഈ നിമിഷംതന്നെ ചെല്ലൂ: ഗോകുലത്തിലെ അവശ രായ ഗോപാലന്മാരുടെ ബന്ധു - പറയനായ ഗുഹനെ ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ തെല്ലും മടിക്കാത്ത ആ ദേവൻ - ബുദ്ധനായവതരിച്ചപ്പോൾ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ക്ഷണം നിരസിച്ചു വേശ്യയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്ന് അവൾക്കു മോക്ഷം കൊടുത്ത ആ കാരുണ്യനിധി - അതേ, ആ ഭഗവാ ന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം വീഴുക; ആർക്കുവേണ്ടിയാണോ ആ ഭഗ വാൻ യുഗംതോറും അവതരിക്കു ന്നത്, ആരെക്കുറിച്ചാണോ അവിടു ത്തേക്ക് അനന്യപ്രേമമുള്ളത്, ആ

ദീനർക്കും ദരിദ്രർക്കും മർദ്ദിതർക്കും വേണ്ടി ഒരു മഹാബലിയർപ്പിക്കുക, നിങ്ങളുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ ബലികൊടുക്കുക.

* ലോകത്തിനു നന്മ ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ? പരമമായ അർത്ഥത്തിൽ സാധ്യമല്ല; ആപേക്ഷികമായ അർത്ഥത്തിൽ സാധ്യമാണ്.

* നമുക്കു കഠിനമായ ജോലി ചെയ്യാം; ഇത് ഉറക്കത്തിനുള്ള സമയമല്ല. സുശോഭനമായ ഭാവിഭാരതത്തിന്റെ ആഗമനം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്മ (ഭാരതം) നമ്മെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണ്; (തൽകാലം) ഉറങ്ങുകയാണെന്നുമാത്രം. ഉണരൂ! എഴു

ന്നേൽക്കൂ! ദേവി – നമ്മുടെ ഈ മാതൃഭൂമി – പുനർലബ്ധയൗവന യായി അതാ നിത്യസിംഹാസന ത്തിൽ പൂർവ്വാധികം സമുജ്ജ്വല മായിരിക്കുന്നതു ദർശിച്ചാലും!

* ശിവനെ സേവിക്കണമെന്നാഗ്ര ഹിക്കുന്നവർ ആദ്യമായി അവിടു ത്തെ സന്താനങ്ങളെ സേവിക്കണം; ലോകത്തിലെ സമസ്തജീവിക ളെയും സേവിക്കണം. ഈശ്വരഭൃ ത്യരെ സേവിക്കുന്നവരാണ് ഏറ്റ വും വലിയ ഈശ്വരസേവകരെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. നിസ്സാർ ത്ഥതയാണു മതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ പരീക്ഷ. കൂടുതൽ നിസ്സാർത്ഥൻ കൂടുതൽ ആദ്ധ്യാത്മികത്വമുള്ള

വനാണ്. അവൻ അത്രയ്ക്കു ശിവനോടടുത്തു നില്ക്കുന്നു. ഒരുവൻ സ്വാർത്ഥപരനാണെങ്കിൽ – അവൻ സകലക്ഷേത്രങ്ങളിലും തൊഴുതിരിക്കാം, സകലതീർത്ഥങ്ങളും സന്ദർശിച്ചിരിക്കാം, പുള്ളിപ്പുലിയെപ്പോലെ കുറിയിട്ടിരിക്കാം; എങ്കിലും – ശിവനിൽനിന്നു വളരെ അകന്നവനാണ്.

* സകലദേവാർച്ചനയുടെയും സാരം ഇതാണ്: പരിശുദ്ധനും പരഹിതനിരതനുമാകുക. ക്ഷീണരിലും ദീനരിലും ദരിദ്രരിലും ശിവനെക്കാണുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ശിവനെ പൂജിക്കുന്നത്. ശിവലിംഗത്തിൽമാത്രം ശിവനെ കാണുന്ന

വന്റെ ആരാധന, കേവലം പ്രാഥമികം മാത്രം. നിങ്ങൾ ഒരു ദീനനെയെങ്കിലും, അവന്റെ ജാതിമതാദികളൊന്നും നോക്കാതെ, അവനിൽ ശിവനെ ദർശിച്ചു പരിചരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ക്ഷേത്രമാത്രോപാസകനിൽ എന്നതിലേറെ ശിവൻ നിങ്ങളിൽ പ്രീതനാണ്.

* ആരുടേയും വിശ്വാസത്തെ ഇളക്കാൻ നോക്കരുത്. കഴിയുമെങ്കിൽ കുറേക്കൂടി ഭേദപ്പെട്ട ഒന്നു നല്കാൻ ശ്രമിക്കൂ. കഴിയുമെങ്കിൽ അവൻ നില്ക്കുന്നിടത്തുനിന്നു മേലോട്ട് ഒരു തള്ളു കൊടുക്കുക. അല്ലാതെ, അവന്റെ പക്കലുള്ളതു നശിപ്പിക്കരുത്.

* എന്തൊരു കഷ്ടമാണ്, ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ പിതാവാണെന്നു നിത്യവും പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ വാഴ്ത്തുകയും അതേസമയം ചുറ്റുമുള്ള മനുഷ്യരെ സഹോദരരായി കാണാതിരിക്കുകയും! അത്തരം പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് എന്തു ഫലം?

* അടിമയുടെ നെറ്റിക്കു പ്രകൃതിയിടുന്ന അടയാളമുണ്ടല്ലോ, അസൂയയുടെ അടയാളം, ആദ്യമായി അതു തുടച്ചുമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുക, ആരോടും അസൂയപ്പെടാതിരിക്കുക. സത്പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവർക്കു വല്ല സഹായവും ചെയ്യാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറായിരിക്കുക. മൂന്നു ലോകത്തിലുമുള്ള സമസ്തഭൂതങ്ങൾക്കും ശുഭമാശംസിക്കുക.

* തിരമാലകളിൽ നോക്കാതെ സമുദ്രത്തെ നോക്കുക. ഉറുമ്പിനും ഉമ്പർമങ്കയ്ക്കും തമ്മിൽ ഭേദം കാണാതിരിക്കുക. ഓരോ പുഴുവും ആ നസ്രായക്കാരന്റെ സഹോദരനാണ്. ഒന്നു വലുതും മറ്റതു ചെറുതുമാണെന്ന് എങ്ങനെ പറയും? ഓരോന്നും അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വലിയതാണ്.

* ഹനുമാന്റെ ചരിത്രമാകട്ടെ നിങ്ങൾക്കും മാർഗ്ഗദർശകം. ആ മഹാവീരൻ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു സമുദ്രം തരണം ചെയ്തു; ജീവിതത്തെയോ മരണത്തെയോ പറ്റിയൊന്നുംതന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം സർവ്വേ

ന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും സമ്പൂർണ്ണനാഥ നായിരുന്നു, അത്ഭുതധീമാനായിരുന്നു. ആ പുണ്യചരിതന്റെ സേവന മാതൃകയെ സാധനാപാഠമാക്കിക്കൊണ്ടു ജീവിതം നയിക്കുക. മറ്റെല്ലാ മഹനീയാദർശങ്ങളും പുറകെ വന്നുകൊള്ളും. ഗുരുനിയോഗത്തെ അസംശയം അനുവർത്തിക്കുക, അഖണ്ഡമായ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുക – ഇവ രണ്ടുമാണു ജീവിത വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം. ഹനുമാൻ, ഒരു വശത്തു സേവനത്തിന്റെ മാതൃകയാണെങ്കിൽ മറുവശത്തു ലോകത്തെ അത്ഭുതസ്തബ്ധമാക്കിയ സിംഹതുല്യധീരതയുടെയും മാതൃകയാണ്.

***

ആത്മസംയമം

* അന്യനെപ്പറ്റി രഹസ്യമായി ദൂഷണം ചെയ്യുന്നത് പാപമാണെന്നറിയുക. അതു നിശ്ശേഷം വർജ്ജിക്കണം. മനസ്സിൽ പലതും തോന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതൊക്കെ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു ചിതൽപ്പുറ്റിനെ പതുക്കെ പർവ്വതമാക്കിത്തീർക്കും. എല്ലാം പൊറുക്കുകയും മറക്കുകയും ചെയ്താലോ, എല്ലാം അവിടെ അവസാനിക്കും.

* വല്ലവരും വെറും വാഗ്വാദത്തിനു നിങ്ങളെ സമീപിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിനയപൂർവ്വം പിന്മാറുക.

എല്ലാ മതവിഭാഗക്കാരോടും ഉദാര മായി പെരുമാറുക. ഈ മൗലിക ഗുണങ്ങൾ നിങ്ങളിലുണ്ടെങ്കിലേ നിങ്ങൾക്ക് ഊർജ്ജസ്വലമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയൂ.

* ഗൗരവം വേണം. ഒപ്പം ശൈശ വസാരള്യവും വേണം. എല്ലാവ രോടും രമ്യതയിൽ ജീവിക്കണം, അഹന്ത കളയുക. പക്ഷപാതദൂഷി തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ വെച്ചു പുലർത്താതിരിക്കുക. അനാവശ്യ മായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ മഹാപാ പമാണ്.

* നൈരാശ്യം, മറ്റെന്തുതന്നെ യായാലും, മതമല്ല. സന്തുഷ്ടരും പ്രസന്നവദനരുമായിരിക്കുന്നതു

കൊണ്ട് അത്രയ്ക്കു നിങ്ങൾ ഈ ശ്വരനോടടുക്കുന്നു – ഒരു പ്രാർത്ഥ നയ്ക്കുമില്ല ആ കഴിവ്.

* ജീവാത്മാവിന്റെ ക്ഷേത്രമായ ഈ ശരീരം കർമ്മത്തിനുള്ള ഒന്നാം തരം ഉപകരണമാണ്. ആ ശരീ രത്തെ നരകപ്രായമാക്കുന്നതു കുറ്റ കരമാകുന്നു. അതിനെ അവഗണി ക്കുന്നതും അക്രമമാണ്.

* അശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതൊന്നിനെ യും തൊടരുത് – കൈകൊണ്ടെ ന്നല്ല കാൽവിരൽകൊണ്ടുപോലും.

* ആരെങ്കിലും തന്റെ സഹോദ രന്മാരിൽ ഒരുവനെപ്പറ്റി ദൂഷ്യം പറ യാൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വരു

കയാണെങ്കിൽ കേൾക്കാൻ തീരെ സമ്മതിക്കരുത്. വേണ്ടാത്തതു കേൾക്കുന്നതു മഹാപാപമാണ്. അതുമൂലം ഭാവിയിൽ അനേകം അപകടങ്ങളുണ്ടാകും. മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരുടെ പോരായ്മകൾ പൊറുക്കാൻ ശീലിക്കുകയും വേണം. ലക്ഷക്കണക്കിനു കുറ്റങ്ങൾ കണ്ടാലും ക്ഷമിച്ചുതന്നെ തീരണം.

* ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നുവെച്ച്, ഞാൻ ഐന്ദ്രിയജീവിതത്തിൽ മുഴുകണമെന്നോ? കഷ്ടം, തേനുണ്ണുക സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ ഓടയിലെ വെള്ളം മുക്കിക്കുടിക്കുകയോ?

* ദുഃഖത്തിന്റെ കിരീടം ചൂടിക്കൊണ്ടാണ്, സുഖം മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സുഖത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവൻ ദുഃഖത്തെയും സ്വാഗതം ചെയ്തേ തീരൂ.

* ഒരുവൻ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയാലും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും കാമങ്ങൾക്കും അടിമയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അവന് യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആനന്ദം അനുഭവപ്പെടുകയില്ല.

* ഏല്പിച്ചുകിട്ടിയ ജോലി ഹൃദ്യമാണെങ്കിൽ ഏതു മടയനും അതു ചെയ്തുതീർക്കാൻ സാധിക്കും. ബുദ്ധിമാൻ ചെയ്യേണ്ടതു മറ്റൊന്നാണ്:

ഏതു ജോലിയെയും ഹൃദ്യമാക്കുക. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ജോലിയും നിസ്സാരമല്ല.

* പ്രകൃതിയെ അനുസരിക്കലല്ല, പ്രകൃതിയോടു മല്ലടിച്ചു ജയിക്കലാണ്, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നത്.

* അന്യരുടെ തെറ്റുകളെക്കുറിച്ച് - അവർ എത്ര ചീത്ത ആളുകളായാലും - പറഞ്ഞുനടക്കരുത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു ലാഭവും ഉണ്ടാവാനില്ല. ഒരുവന്റെ തെറ്റുകളെ അവനു വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാം അവനെ ഒട്ടും സഹായിക്കുന്നില്ല. കേൾക്കുന്ന ആൾക്കും പറയുന്ന നമുക്കും അതു കേടാണ്.

* ഹുക്കവലിക്കുവാനുള്ള പുകയില നേരേ തയ്യാറാക്കാൻ കഴിയുന്നവനു ഭംഗിയായി ധ്യാനം ചെയ്യാനും കഴിയും.

* ആത്മനിയന്ത്രണം ശീലിച്ചവനെ ബാഹ്യശക്തികൾക്കൊന്നും സ്വാധീനനാക്കുക സാധ്യമല്ല. അവനു പിന്നെ അടിമത്തമില്ല. അവന്റെ മനസ്സു സ്വതന്ത്രമാണ്. അത്തരക്കാർക്കുമാത്രമേ ലോകത്തിൽ നന്നായി ജീവിക്കാൻ കഴിയൂ.

* നാം എത്രത്തോളം ശാന്തരാകുന്നുവോ, നമ്മുടെ ഞരമ്പുകൾ എത്രത്തോളം അക്ഷുബ്ധങ്ങളാകുന്നുവോ, അത്രത്തോളം നന്നായി നമുക്ക് അന്യരെ സ്നേഹി

ക്കാനും ജോലി ചെയ്യാനും കഴിയും.

* അടിമയെപ്പോലെ അല്ല ജോലി ചെയ്യേണ്ടത്, യജമാനനെപ്പോലെയാണ്. അവിരതമായി ജോലി ചെയ്യുക; പക്ഷേ അടിമയുടെ ജോലിയാവരുത്.

* നിസ്സംഗനായിരിക്കുക; പ്രവൃത്തി മുറയ്ക്കു നടക്കട്ടെ. സിരാകേന്ദ്രങ്ങൾ നിരന്തരം ജോലി ചെയ്യട്ടെ. പക്ഷേ ഒരു ചിറ്റോളത്തെപ്പോലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ആക്രമിക്കാൻ വിടരുത്. ഈ ലോകത്തിൽ വന്നുപെട്ട ഒരു വഴിയാത്രക്കാരനെപ്പോലെ ജോലി ചെയ്യുക. ഇടവിടാതെ പണിയെടുക്കുക.

എന്നാൽ ഒന്നും നമ്മെ ബന്ധിക്കാൻ സമ്മതിക്കരുത്. ബന്ധം ഭയങ്കരമാണ്!

* എന്തായാലും അകർമ്മം ഒഴിവാക്കണം. കർമ്മം ഒരു പ്രതിരോധമാണ്. മാനസികവും ശാരീരികവുമായ എല്ലാ തിന്മകളെയും പ്രതിരോധിക്കുക. ആ സമരത്തിൽ ജയിച്ചാൽ, ശാന്തി ലഭിക്കും.

* ആത്മനിന്ദ ചെയ്തുതുടങ്ങിയവന്ന് അധഃപതനത്തിലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രത്തെസ്സംബന്ധിച്ചും ഇതു നേരത്രേ. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രഥമകർത്തവ്യം സ്വയം വെറുക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ്; നമുക്കു പുരോ

ഗമിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മിൽ തന്നെ വിശ്വാസം വേണം, പിന്നീട് ഈശ്വരനിലും.

* വർത്തമാനഭാരതത്തിന്റെ കൊടിയ ശാപം ഈ അടിമത്തമാണ്. ഇവിടെ സകലർക്കും ആജ്ഞാപിക്കണം. ആർക്കും അനുസരിക്കാൻ വയ്യ. ഇതു പണ്ടത്തെ അത്ഭുതമായ ആ ബ്രഹ്മചര്യനിഷ്ഠയുടെ അഭാവത്താലാണ്. ആദ്യം അനുസരിക്കാൻ പഠിക്കുക. ആജ്ഞാശക്തി പിന്നീടു സ്വയം കൈവന്നുകൊള്ളും. ആദ്യം ഭൃത്യനാകാൻ ശീലിക്കുക. യജമാനനാവാനുള്ള യോഗ്യതയും വരും.

* ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയെയും ശുദ്ധിയെയും സങ്കോചിപ്പിക്കുന്ന

എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ചിന്തകളും അധർമ്മമാണ്. ആത്മാവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകളും പ്രവൃത്തികളും എല്ലാം ധർമ്മവും. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത മനസ്സ് എപ്പോഴും നമ്മെ കീഴോട്ടു പിടിച്ചുവലിക്കും. ഒടുവിൽ നമ്മെ കുത്തിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. സുശിക്ഷിതമായ മനസ്സ് നമ്മെ രക്ഷിക്കും, സ്വതന്ത്രരാക്കും.

* പ്രകൃതിയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിക്കുക എന്നതു നിഷ്ക്രിയതയാണ്, മരണമാണ്. മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ഈ വീടുണ്ടാക്കി? പ്രകൃതിയോടു പൊരുത്തപ്പെട്ടിട്ടാണോ? അല്ല, പ്രകൃതിയോടു മല്ലടിച്ചിട്ട്. പ്രകൃതിയുമായുള്ള ഈ നിരന്തര

സമരമാണ് മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ ചരിത്രം.

* അന്യരിലുള്ള ദുഷ്ടതയെ നാം കണക്കിലെടുക്കരുത്. ദുഷ്ടതയൊക്കെ അജ്ഞതയും അശക്തിയും മാത്രമാണ്.

* നമ്മുടെ പുരോഗതിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതും അധഃപതനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതുമായ എന്തൊക്കെയുണ്ടോ അവയൊക്കെ തിന്മയാണ്. നമ്മെ ഉയർത്തുന്നതും സമരസപ്പെടുത്തുന്നതുമായി എന്തൊക്കെയുണ്ടോ അവയൊക്കെ നന്മയാണ്.

* ധനവും പ്രശസ്തിയുംകൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമില്ല. അറിവുകൊണ്ടും ഫലമില്ല, പ്രേമംകൊണ്ടേ ഫലമുള്ളു. പ്രേമം – അതാണു ഫലിക്കുന്നത്. ക്ലേശങ്ങളുടെ ദുർഗ്ഗമദുർഗ്ഗങ്ങളെ വെട്ടിപ്പിളർന്നുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടുപോകുന്നതു പ്രേമമാണ്.

* ജീവിതധർമ്മം ബഹുധാ തിക്തംതന്നെ. ഭോഗങ്ങൾ ക്ഷണികവും വ്യർത്ഥവും. ലക്ഷ്യം ദുർലക്ഷ്യവും ധൂമാവൃതവുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടാവും. എന്നാലും ധീരചിത്തമേ, സർവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച്, ഈ ഇരുട്ടിലൂടെ തപ്പിത്തടഞ്ഞു മുന്നോട്ടു പോവുക.

* അവനവനെപ്പറ്റിയുള്ള (ജ്ഞാ

നെന്ന) ചിന്ത പോകുമ്പോഴാണു നമ്മുടെ ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യപ്പെടുക; നമ്മുടെ പ്രേരണാശക്തി ഏറ്റവും ഉച്ചമായിരിക്കുന്നതും അപ്പോൾത്തന്നെ. ഏതവസ്ഥയിലും തികച്ചും സ്വസ്ഥനായി അവ്യഗ്രനായിരിക്കുക. അപ്പൊഴേ കർമ്മം ശരിയാകൂ.

* അധാർമ്മികമായ പ്രവൃത്തി പോലെതന്നെ ചീത്തയാണ് അധാർമ്മികമായ ഭാവനയും. സുനിയന്ത്രിതമായ ആഗ്രഹം ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട ഫലം തരുന്നു.

* നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും, അതങ്ങു ചെയ്തുകൊള്ളുക; പിന്നെ

അവയെപ്പറ്റി ഒന്നും ചിന്തിക്കരുത്. ചെയ്തതു ചെയ്തു.

* അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ദൂരെക്കളയുക, മരണത്തിന്റെ വായിലായാലും ക്ഷീണം പാടില്ല. പശ്ചാത്താപമരുത്, ചെയ്തുകഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചു വിഷാദംകൊള്ളരുത്. ചെയ്ത നല്ല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഓർമ്മിക്കേണ്ട. ആസാദ് (സ്വതന്ത്രൻ) ആയിരിക്കുക.

* ലോകത്തിനാവശ്യം സ്വഭാവശുദ്ധിയാണ്. സദാ ജ്വലിക്കുന്ന പ്രേമം, നിസ്സ്വാർത്ഥമായ പ്രേമം, അതാണു ലോകത്തിനാവശ്യം. അത്തരം പ്രേമമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഓരോ വാക്കും ഇടിത്തീ

പോലെ ഏറ്റുകൊള്ളും. അല്ലയോ ധന്യാത്മാക്കളേ! ഉണരൂ! ഉണരൂ! ലോകം കഷ്ടപ്പാടിൽ കിടന്നു പൊരിയുകയാണ്. നിങ്ങൾക്കപ്പോൾ ഉറങ്ങാൻ കഴിയുമോ?

* എനിക്കു പ്രായം കൂടുംതോറും ചെറിയ സംഗതികളിൽ മഹത്ത്വം കാണാനാണുത്സാഹം. വലിയ മനുഷ്യർ ആഹാരം കഴിക്കുന്നതും വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതും എങ്ങനെയെന്ന് എനിക്കറിയണം. അവർ വേലക്കാരോടു സംസാരിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നറിയണം. സർ ഫിലിപ്പ് സിഡ്നിയുടെ മഹത്ത്വം എനിക്കു കാണണം! അന്യന്റെ ദാഹം –അവർ മരിക്കാൻ പോകയാണെങ്കിൽക്കൂടി

– വളരെ ചുരുക്കം പേരേ അറിയൂ. പക്ഷേ മഹത്തായ സ്ഥാനത്ത് ആരും മഹാനായിപ്പോകും! ഒരു ജനസമുദ്രത്തിന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ഭീരുവും ധീരനായി മാറും. ലോകം ഉറ്റുനോക്കുകയാണ്; അപ്പോൾ ആരുടെ ഹൃദയമാണ് തുടിക്കാത്തത്! ഉത്കൃഷ്ടകർമ്മം ചെയ്‌വാൻ ആരുടെ നാഡിയാണു പിടയ്ക്കാത്തത്? എന്നാൽ ഏറ്റവും നിശ്ശബ്ദമായും സ്ഥിരമായും ഒരു നിമിഷവും കളയാതെ സ്വകർമ്മം ചെയ്യുന്ന പുഴുവിന്റെ ജീവിതത്തിലാണു യഥാർത്ഥമഹത്ത്വം ഉള്ളത് എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

***

ത്യാഗം

* വലിയ ത്യാഗങ്ങൾകൊണ്ടേ വലിയ സംഗതികൾ ചെയ്യാൻ കഴിയൂ.

* സാർവ്വലൗകികത്വമെന്ന ആ ഒറ്റ ഭാവത്തിനുവേണ്ടി അത്യാവശ്യമെന്നു വന്നാൽ മറ്റു സകലതും ത്യജിക്കണം.

* അന്യർക്കു മുക്തി വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ നിങ്ങൾ ഏതു നരകത്തിലും ചെല്ലൂ. ഇവിടെ ഈ ഭൂമിയിൽ എന്റേതെന്നു പറയാൻ ഒരു മുക്തിയുമില്ല.

* അന്യർക്കുവേണ്ടി സകലതും ത്യജിക്കുന്നവനുമാത്രമേ മുക്തി ലഭിക്കൂ. നേരേമറിച്ച് 'എന്റെ മോക്ഷം, എന്റെ മോക്ഷം' എന്നു സദാ ജപിച്ചും തലച്ചോറു ചൂടുപിടിച്ചും നടക്കുന്നവർ സ്വയം നശിക്കുകയേ ഉള്ളു. അവർക്ക് ഇന്നത്തേക്കും നാളത്തേക്കും ഗതിയില്ല. ഇത് അനേകം തവണ കണ്ട് എനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്.

* ഒരിക്കലും, കൊടുത്തതിനു പകരം ചോദിക്കരുത്. ഉള്ളതങ്ങു കൊടുത്തേക്കുക. അതു തിരിച്ചു വന്നുകൊള്ളും. പക്ഷേ അതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോഴൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ട, അതു പലിശയോടുകൂടി

തിരിച്ചു കിട്ടും. ആയിരം മടങ്ങായി തിരിച്ചു കിട്ടും; പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ അതിലാകരുത്. നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുവാൻ കഴിവുണ്ട്; എന്നാൽ കൊടുക്കുക. അവിടെ അതവസാനിച്ചു.

* ദാനത്തെക്കാൾ വലിയ ധർമ്മമില്ല. വാങ്ങാൻ നീളുന്നത് ആരുടെ കൈയോ അവൻ ഏറ്റവും എളിയവൻ. കൊടുക്കാൻ നീളുന്നത് ആരുടെ കൈയോ അവൻ ഏറ്റവും വലിയവൻ. കൊടുക്കാനാണു നമ്മുടെ കൈയ്; പട്ടിണിയാണെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള ഒടുവിലത്തെ ഉരുളയും കൊടുക്കുക. ദാനം ചെയ്തു പട്ടിണി കിടന്നു മരിച്ചാൽ

ത്തന്നെ, നിങ്ങൾ ഉത്തരക്ഷണ ത്തിൽ സ്വതന്ത്രനായി എന്നോർ ത്തുകൊള്ളുക, അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണനായി, ഈശ്വരനായി.

* ആർക്കു വേണം പ്രശസ്തി? ദൂരെക്കളയൂ അത്! വിശക്കുന്ന വന് ആഹാരം കൊണ്ടെത്തിക്കുന്ന യത്നത്തിനിടയിൽ പേരും പണവു മെല്ലാം പോകുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സർവ്വഥാ അനുഗൃഹീതനത്രെ. ഹൃദയമാണു ജയിച്ചടക്കുന്നത്, ബുദ്ധിയല്ല. യോഗവും ധ്യാനവും പുസ്തകവും പുസ്തകവിജ്ഞാന വുമെല്ലാം പ്രേമത്തോടു താരതമ്യ പ്പെടുത്തുമ്പോൾ വെറും പൂഴിമണ്ണു മാത്രം.

* ഭാരതത്തിന് ഒരായിരം യുവാക്കന്മാരുടെയെങ്കിലും ത്യാഗം ഇന്നാവശ്യമുണ്ട് – മനുഷ്യരുടെ; മൃഗങ്ങളുടെയല്ല. അതു ശ്രദ്ധിക്കണം.

* ഒരു മതസമ്പ്രദായത്തിനുള്ളിൽ ധനികപൂജ കടന്നുകൂടുന്ന ദിവസം അതിന്റെ അധഃപതനം ആരംഭിക്കുകയായി.

* സാരമായ സംഗതി ത്യാഗമാണ്. ത്യാഗം കൂടാതെ ജനസേവനത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം മുഴുക്കെ അർപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ല. ത്യാഗി സകല മനുഷ്യരെയും തുല്യരായി കാണുന്നു; അപ്പോൾ ഭാര്യയും കുട്ടികളും മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ നമ്മുടെ സ്വന്തമാണെന്ന് എന്തിനു സങ്കല്പിക്ക

ണം? ദരിദ്രന്റെ രൂപം പൂണ്ട സാക്ഷാൽ നാരായണൻ, നിങ്ങളുടെ കൺവെട്ടത്തു പട്ടിണികിടന്നു ചാവുന്നു; ആ നാരായണനു വല്ലതും കൊടുക്കാതെ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും മധുര പദാർത്ഥങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ പോകുകയാണോ നിങ്ങൾ? അതു വെറും മൃഗീയത്വമാണ്.

* സ്വാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അധാർമ്മികമാണ്. നിസ്സ്വാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതു ധാർമ്മികവും.

* നാമൊക്കെ ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ കടക്കാരാണെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളണം. ലോകം നമുക്കൊ

ന്നും തരാനില്ല, അപ്പോൾ ലോക ത്തിനുവേണ്ടി വല്ലതും ചെയ്യാനി ടയാകുക എന്നതു വലിയൊരു ബഹുമതിയാണ്. ലോകത്തെ സഹായിക്കുന്നതുവഴി നാം നമ്മെ ത്തന്നെ സഹായിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

* വളരെ പൊക്കത്തിൽ നില്ക്കുന്ന മട്ടിൽ ദരിദ്രനെ നോക്കി 'ഇതാ അഞ്ചു പൈസാ, എടുത്തോ' എന്നിങ്ങനെ പറയരുത്; നേരേമറിച്ച് ആ ദരിദ്രൻ അവിടെയുണ്ടായല്ലോ എന്നു നന്ദിപൂർവ്വം വിചാരിക്കുക. എന്തെന്നാൽ അയാൾക്കു ദാനം നല്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സ്വയം ധന്യനാകുകയാണ്. പ്രതിഗ്രഹീതാ

വല്ല, ദാതാവാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഗൃഹീതൻ.

* നിസ്സ്വാർത്ഥത കൂടുതൽ ലാഭകരമാണ്. പക്ഷേ അതു പരിശീലിക്കാൻ മനുഷ്യർക്കു ക്ഷമയില്ലെന്നുമാത്രം.

* മഹത്ത്വം വേണം. മഹാകർമ്മങ്ങളൊന്നും ത്യാഗമില്ലാതെ ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ 'പുരുഷൻ' ആത്മത്യാഗം ചെയ്കയാണുണ്ടായത്. നിങ്ങളുടെ സുഖങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും വേണ്ടിവന്നാൽ ജീവൻതന്നെയും ഉപേക്ഷിക്കുക; എന്നിട്ട്, ജനലക്ഷങ്ങൾക്ക് ഈ ജീവിതസമുദ്രത്തെ തരണം ചെയ്യാ

നുതകുമാറ് മനുഷ്യരാകുന്ന കണ്ണി കൾകൊണ്ട് ഒരു പാലം കെട്ടുക. നന്മയുടെ ശക്തികളെ മുഴുവൻ സമാഹരിക്കുക. ഏതു കൊടിയുടെ കീഴിലാണു നിങ്ങൾ മുന്നേറുന്ന തെന്ന കാര്യം വിട്ടുകളയുക. നിങ്ങ ളുടെ കൊടി പച്ചയോ മഞ്ഞയോ ചുവപ്പോ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ട; എല്ലാ നിറവും ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് ഉജ്ജ്വലപ്രഭ ചിതറുന്ന ശുഭ്രവർണ്ണം ഉണ്ടാക്കുക - അതാണു പ്രേമ ത്തിന്റെ വർണ്ണം. നമുക്കു ജോലി ചെയ്യാം. ഫലം വരുമ്പോലെ വരട്ടെ.

* ലോകത്തിൽ എപ്പോഴും നാം ദാതാവിന്റെ നില സ്വീകരിക്കുക. ഉള്ളതെല്ലാം നല്കുക, പ്രതിഫല

ത്തെപ്പറ്റി നോക്കേണ്ട; പ്രേമം നല്കുക, സഹായം നല്കുക, സേവനം നല്കുക – നിങ്ങൾക്ക് എന്തു നല്കാൻ കഴിവുണ്ടോ അതു നല്കുക, പക്ഷേ പകരത്തിനുപകരം ആകരുത്. നിങ്ങൾ ആരുടെ വ്യവസ്ഥയിലും ചെന്നു ചാടരുത്. ഈശ്വരൻ നമുക്കു തരുന്നില്ലേ, അതുപോലെ നാമും നമ്മുടെ ഔദാര്യത്തികവിൽനിന്നു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുക.

***

ശ്രദ്ധ

* ധനവാന്മാരിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാനാവില്ല; മൃതപ്രായരാണ്. നിങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു പ്രതീക്ഷ, ദീനരും അധഃസ്ഥിതരും എങ്കിലും വിശ്വസ്തരായ നിങ്ങളെപ്പറ്റി. ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കൂ. എനിക്ക് ആയിരംപേരെ മനഃപരിവർത്തനം ചെയ്യണമെന്നില്ല. ഒരു യഥാർത്ഥമനുഷ്യനെ കിട്ടിയാൽ മതി. ആരും വന്നു സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾ നോക്കിയിരിക്കേണ്ട. മനുഷ്യരുടെ സഹായങ്ങളെക്കാളെല്ലാം വലുതല്ലേ ഈശ്വരൻ! പുണ്യവാ

നായിരിക്കുക. ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുക. എപ്പോഴും അവിടുത്തെ അവലംബിച്ചുകൊള്ളുക. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിലാണെന്നുറപ്പായി. ആ നിലയിൽ, നിങ്ങൾക്കെതിരായി യാതൊരു ശക്തിക്കും ചലിക്കുക സാധ്യമല്ല.

* അനുസരണം പരിശീലിക്കുക. പക്ഷേ, സ്വന്തം വിശ്വാസത്തെ (ശ്രദ്ധയെ) പണയപ്പെടുത്തരുത്. മുകളിലിരിക്കുന്നവരെ അനുസരിക്കാത്തപക്ഷം യാതൊരു കേന്ദ്രീകൃത പ്രവൃത്തിയും സാധ്യമല്ലാതെ വരും. ഈ ശക്തികേന്ദ്രീകരണം കൂടാതെ വമ്പിച്ച കാര്യങ്ങളൊന്നും സാധ്യമല്ല.

* നിങ്ങളോരോരുത്തരും ഓരോ ഭീമസേനനാകണം, ആയേ തീരൂ. അനുസരണം, സന്നദ്ധത, സ്നേഹം – ഇവ മൂന്നും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരു ശക്തിക്കും നിങ്ങളെ പിറകോട്ടു വലിക്കുക സാധ്യമല്ല.

* പഴുത്തിരിക്കുമ്പോൾ വേണം ഇരുമ്പു തല്ലാൻ. മടിച്ചിരുന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. അസൂയയും അഹന്തയും എന്നെന്നേക്കുമായി ഉപേക്ഷിക്കൂ. അപ്രതിമമായ ശക്തിയോടെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിലേക്കു വന്നു കരുത്തുറ്റ ജോലി ചെയ്യൂ. ശേഷമൊക്കെ ഈശ്വരൻ നോക്കിക്കൊള്ളും.

* ഒന്നും ധൃതിപ്പെട്ടു ചെയ്യരുത്.

ശുദ്ധി, ക്ഷമ, സ്ഥൈര്യം - ഇവ മൂന്നുമാണു വിജയസാമഗ്രി; സർവ്വോപരി പ്രേമവും. കാലമെല്ലാം നിങ്ങളുടെയാണ്. അനാവശ്യമായ വ്യഗ്രതയ്ക്കൊന്നും കാര്യമില്ല.

* രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ചരിത്രം നോക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കൊരു വസ്തുത കാണാം - അവനവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമേ ശക്തിയും മഹത്ത്വവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു എന്ന്.

* വെറും ആഗ്രഹംകൊണ്ടു വലുതാവുക സാധ്യമല്ലെന്നും ഈശ്വരൻ ഒരുവനെ ഉയർത്തുമ്പോൾ അവൻ ഉയരുന്നെന്നും അവനെ താഴ്ത്തുമ്പോൾ അവൻ താഴു

ന്നെന്നും എല്ലാവരും ഒരു ദിവസം ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഓർമ്മിച്ചാൽ എല്ലാ കുഴപ്പവും അവിടെ അവസാനിക്കും. എന്നിട്ടും അഹന്തയാണു മനുഷ്യർക്ക് – വെറും പൊള്ളയായ അഹന്ത – സ്വയം ഒരു കുഞ്ഞുവിരൽപോലും ചലിപ്പിക്കാൻ പാങ്ങില്ലാത്ത അഹന്ത. ആ അഹന്ത മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടു പറയിക്കയാണ്: 'ഇല്ല ആരെയും ഉയരാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല.' എത്ര പരിഹാസ്യം! ഒരു സഹകരണയത്നത്തിനും അനുവദിക്കാത്ത ഈ അസൂയ അടിമനാടുകളുടെ തനി സ്വഭാവമാണ്. പക്ഷേ നാം ഈ സ്വഭാവത്തെ തട്ടിദൂരത്തെറിയണം. ചെറിയ സംഗതികളുടെ വലുപ്പം – അതാണു ഗീത

നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്; ആ പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുണ്യം പുലരട്ടെ!

* മരിച്ചവർ തിരിച്ചുവരികയില്ല. ഇന്നലത്തെ രാത്രി ഇനി പ്രത്യക്ഷപ്പെടില്ല. വേലിയിറക്കത്തിൽ പൊയ്പോയ വെള്ളം ഇനി പൊങ്ങില്ല. അതുപോലെ, മനുഷ്യൻ വീണ്ടുമൊരിക്കൽ ഈ ശരീരത്തിൽ വന്നു പാർക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് മരിച്ച ഭൂതകാലത്തിന്റെ ആരാധനയിൽ നിന്നു ജീവിക്കുന്ന വർത്തമാനത്തിന്റെ ആരാധനയിലേക്കു മടങ്ങിവരാൻ നിങ്ങളെ ഞാൻ ക്ഷണിക്കട്ടെ. മണ്ണടിഞ്ഞ ഭൂതകാലത്തെ ചിന്തിച്ചു ചുടുവീർപ്പിട്ടിരിക്കാതെ 'ഇന്ന'ത്തെ കർമ്മമണ്ഡലത്തി

ലേക്കു വരൂ. നഷ്ടപ്രായങ്ങളും തിരസ്കൃതങ്ങളുമായ പഴയ വഴികളെ കണ്ടുപിടിക്കുക എന്ന പാഴ്‌വേലയിൽ മുഴുകാതെ വിസ്തൃതവും സമീപസ്ഥവുമായ നൂതന പഥങ്ങളിലേക്കു വരൂ. ബുദ്ധിയുള്ളവർ ഇതു മനസ്സിലാക്കട്ടെ.

* ശ്രദ്ധയുടെ ആ മഹത്തായ ആശയം വീണ്ടും നമ്മുടെയിടയിലേക്കു കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആത്മവിശ്വാസം വേണം – അതുണ്ടായാൽ നമ്മെ നേരിടുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെയും നമുക്കുതന്നെ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും.

* ഒരല്പംകൂടി പരിഷ്കാരമുള്ള ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്,

നിങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലെ മനുഷ്യ നെക്കാൾ ഉത്കൃഷ്ടനാണെന്നു ധരിച്ചുവശാകുന്നു. സർവ്വോപരി, ആദ്ധ്യാത്മികാഹങ്കാരം നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ പറ്റിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തുലഞ്ഞു. ചിന്തിക്കാവുന്ന തിൽവച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ചങ്ങല ക്കെട്ടാണ് അത്.

* കഠോപനിഷത്തിലെ ആ ഗംഭീ രപദം ഞാൻ പലപ്പോഴും ഓർക്കും – 'ശ്രദ്ധ'. ഈ ശ്രദ്ധയുടെ തത്ത്വം അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ തത്ത്വം – പഠിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ ജീവിതകൃത്യം. മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മാത്രമല്ല സകലമത ങ്ങളുടെയും ശക്തി ഈ ശ്രദ്ധയി

ലാണിരിക്കുന്നത്. ഒന്നാമതായി നിങ്ങളിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാവണം. ധനവാന്റെ വലുപ്പം കണ്ട് അവ നിൽനിന്നു സാഹായ്യം പ്രതീക്ഷി ക്കേണ്ട. ഈ ലോകത്തിൽ എല്ലാ വൻകാര്യങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു പാവങ്ങളാണ്. സ്ഥിരനിഷ്ഠനായി രിക്കുക, നിഷ്കളങ്കനായിരിക്കുക. സർവ്വോപരി സ്വന്തം നട്ടെല്ലു മുട്ടെ നേരുള്ളവനായിരിക്കുക; നിങ്ങ ളുടെ ഭാവിഭാഗധേയത്തിൽ വിശ്വാ സമർപ്പിക്കുക.

* സകലതിനെയും പരിഹസി ക്കുക - ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും ഗൗരവമി ല്ലാതിരിക്കുക - ഈ മഹാവ്യാധി നമ്മുടെ ദേശീയരക്തത്തിൽ കടന്നു

കൂടിയിരിക്കുന്നു. അതിന് ഉടൻ ചികിത്സ ചെയ്യണം. അതു മാറ്റണം. ശക്തനായിരിക്കുക, ശ്രദ്ധാവാനായിരിക്കുക; മറ്റെല്ലാം സ്വയം വന്നുകൊള്ളും.

* നിങ്ങൾ പണമില്ലാത്തവനാണെന്നും സ്നേഹിതന്മാരില്ലാത്തവനാണെന്നും വിചാരിക്കരുത്. പണം മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കിയതായി ആരെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? മനുഷ്യനാണു പണമുണ്ടാക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ശക്തിയും ചൈതന്യവും ഉത്സാഹവുമാണ് ഈ ലോകത്തെത്തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത് – സർവ്വോപരി അവന്റെ ശ്രദ്ധ.

* ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, മത

ഭ്രാന്തന്റെ വിശ്വാസതീക്ഷ്ണത യും ഭൗതികവാദിയുടെ ദർശനവ്യാ പ്തിയും ഒരുമിച്ചാണ്. ആഴിപോ ലെ അഗാധവും അനന്താകാശം പോലെ വിശാലവുമായ ഹൃദയം – അതാണു നമുക്കു വേണ്ടത്.

* അർത്ഥശൂന്യങ്ങളും അസംബ ന്ധപൂർണ്ണങ്ങളുമായ സംഗതികളെ ക്കുറിച്ചുള്ള ആ പഴയ വാദകോലാ ഹലങ്ങളൊക്കെ ദൂരെക്കളയുക. ഈ കഴിഞ്ഞ അറുനൂറെഴുനൂറു കൊല്ലമായി നമുക്കു വന്നുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന അധഃപതനത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുനോക്കൂ! മുതിർന്ന മനു ഷ്യർ, നൂറുനൂറാളുകൾ കൊല്ലം കൊല്ലമായി തർക്കിക്കുകയായി

രുന്നു – ഇടത്തു കൈകൊണ്ടു വേണോ വലത്തു കൈകൊണ്ടു വേണോ വെള്ളം കുടിക്കുക, മൂന്നു പ്രാവശ്യമോ നാലു പ്രാവശ്യമോ കൈകഴുകേണ്ടത്, അഞ്ചു പ്രാവശ്യമോ ആറു പ്രാവശ്യമോ കുലുക്കുഴിയേണ്ടത് എന്നെല്ലാം! ഇത്തരം നിർണ്ണായകങ്ങളായ ഗംഭീരപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു ജീവിതം മുഴുവൻ ചെലവാക്കുക! എന്നിട്ട് അവയെപ്പറ്റി പണ്ഡിതോചിതങ്ങളായ തത്ത്വജ്ഞാനങ്ങൾ എഴുതിവിടുക! ഇത്തരം മനുഷ്യരിൽനിന്ന് എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കാനാണ്! നമ്മുടെ മതം അടുക്കളമതമായിത്തീരുന്നത് അപകടമാണ്. നമ്മിലധികം പേരുടെയും കാര്യമോർത്താൽ നാം

വേദാന്തികളോ പൗരാണികന്മാരോ താന്ത്രികന്മാരോ ഒന്നുമല്ല; 'ശുദ്ധം മാറ്റരുതേ' നിലവിളിക്കാർ മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ മതം അടുക്കളയിലാണ്. നമ്മുടെ ഈശ്വരൻ അടുപ്പുകലവും. 'എന്നെ തൊടരുത്. ഞാൻ വിശുദ്ധനാണ്.' ഇതാണു മതം! ഇതിങ്ങനെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൂടി തുടർന്നുപോയാൽ നാമെല്ലാം ഒന്നൊഴിയാതെ ഭ്രാന്താശുപത്രിയിലെത്തും.

* സ്വന്തം ആദർശത്തോട് അചഞ്ചലമായ ഭക്തി വേണം; താത്കാലികമായൊരു ഭക്തി പോര, ശാന്തവും സ്ഥിരവും ക്ഷമാപൂർണ്ണവുമായ ഭക്തി. മേഘം പൊഴിക്കുന്ന

ജലമേ പാനം ചെയ്യൂ എന്ന നിർബ ന്ധബുദ്ധിയോടുകൂടി ഇടിമിന്നലി നിടയ്ക്കും ആകാശത്തേക്ക് ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചാതക പ്പക്ഷിയെപ്പോലെ നിഷ്ഠ വേണം.

* പുണ്യവാനായിരിക്കുവാനുള്ള സമരത്തിൽ മരിച്ചാൽ മരിക്കട്ടെ; ഒരായിരം തവണ മരണത്തെ സ്വാ ഗതം ചെയ്യുക. എന്നാലും ഭഗ്നാശ നാവരുത്. ശുദ്ധമായ തേൻ കിട്ടു ന്നില്ലെന്നുവച്ച് ആരെങ്കിലും വിഷം കുടിക്കാറുണ്ടോ?

* ഒരിക്കലും മതത്തെച്ചൊല്ലി കലഹിക്കരുത്. മതത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള കലഹങ്ങളും വാഗ്വാദങ്ങളുമെല്ലാം അവിടെ ആദ്ധ്യാത്മികത്വത്തിന്റെ

കണികപോലും ഇല്ലെന്നതിന്റെ തെളിവാണ്. മതകലഹങ്ങൾ എപ്പോഴും തൊണ്ടിനുവേണ്ടിയാണ് (കഴമ്പിനുവേണ്ടിയല്ല.) ശുദ്ധിയും ആദ്ധ്യാത്മികത്വവും പോയി, ആത്മാവു ശുഷ്കമാകുമ്പോഴാണു വഴക്കുകൾ ആരംഭിക്കുക – അതിനുമുമ്പല്ല.

* തത്ത്വങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും മാർഗ്ഗഭേദങ്ങളും ഒന്നും നോക്കേണ്ട; അമ്പലവും പള്ളിയും അവിടെക്കിടക്കട്ടെ. അതൊക്കെ താരതമ്യേന അഗണ്യം. ഓരോരുവനിലുമുള്ള അസ്തിത്വത്തിന്റെ സാരസംഗ്രഹം ആദ്ധ്യാത്മികതയാണ് – അത് ഒരുവന് എത്ര കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നോ അത്രയും

ശക്തനാകുന്നു അവൻ. ആദ്യം അതു സമ്പാദിക്കുക. എന്നിട്ട് ആരെയും വിമർശിക്കാതിരിക്കുക. എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും എല്ലാ മതങ്ങളിലും കാണും നന്മകൾ. മതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറെ വാക്കുകളും പേരുകളുമോ സമ്പ്രദായവിശേഷമോ അല്ലെന്നും ആദ്ധ്യാത്മികമായ സാക്ഷാത്കാരമാണെന്നും സ്വന്തം ജീവിതംകൊണ്ടു കാണിച്ചുകൊടുക്കുക.

* വിശ്വാസത്തിന് ഉറപ്പും ഉദ്ദേശത്തിനു ശുദ്ധിയുമുണ്ടെങ്കിൽ വിജയം ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ ഗുണങ്ങളാൽ ബദ്ധകക്ഷരായ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം മതി, അവർ സകല പ്രതി

ബന്ധങ്ങളെയും തട്ടിത്തകർത്തു ജയം നേടും.

* സത്യം, പരിശുദ്ധി, നിസ്സ്വാർത്ഥത - ഇവ ആർക്കുണ്ടോ അയാളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരു ശക്തിക്കും കഴിവില്ല. അയാൾക്കു ലോകത്തെ മുഴുവൻ ഒറ്റയ്ക്കു നേരിടാൻ സാധിക്കും.

* ഉത്തിഷ്ഠത! ജാഗ്രത! പ്രാപ്യ വരാൻ നിബോധത!

***

അല്ലയോ ഭാരതമേ!

അല്ലയോ ഭാരതമേ, നിന്റെ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മാതൃക സീതയും സാവിത്രിയും ദമയന്തിയുമാണെന്നതു മറക്കാതിരിക്കുക. നീ ആരാധിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ തപസ്വികളിൽ മഹാതപസ്വിയും സർവ്വസ്വപരിത്യാഗിയുമായ ഉമാപതി ശങ്കരനാണെന്നുള്ളതു മറക്കാതിരിക്കുക. നിന്റെ വിവാഹവും നിന്റെ ധനവും നിന്റെ ജീവിതംതന്നെയും സ്വന്തം ഇന്ദ്രിയപ്രീതിക്കുവേണ്ടിയല്ല, നിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സുഖത്തിനുവേണ്ടിയല്ല എന്നതു മറക്കാതിരിക്കുക. അംബയുടെ ബലിപീഠത്തിൽ, ഒരു

ബലിയായിട്ടാണു നീ ജനിച്ചത് എന്നു മറക്കാതിരിക്കുക. നിന്റെ സാമൂഹ്യ (വർണ്ണാശ്രമ) വ്യവസ്ഥ തന്നെ അനന്തജഗന്മാതൃത്വത്തിന്റെ മാതൃകയിലാണെന്നു മറക്കാതിരിക്കുക. താണ വർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം - അജ്ഞനും അധമനും നിരക്ഷരനും ചെരുപ്പുകുത്തിയും തൂപ്പുകാരനുംവരെ നിന്റെ മാംസവും രക്തവുമാണെന്ന്, നിന്റെ സഹോദരരാണെന്ന്, മറക്കാതിരിക്കുക. അല്ലയോ ധീരാത്മാവേ, നിർഭയനായിരിക്കുക; ധൈര്യമവലംബിക്കുക. ഭാരതീയനാണെന്നതിൽ അഭിമാനനിർഭരനാകുക. "ഞാനൊരു ഭാരതീയൻ, ഓരോ ഭാരതീയനും എന്റെ സഹോദരൻ" എന്ന് അഭിമാനപൂർവ്വം

ഉദ്ഘോഷിക്കുക. പറയൂ: “പാമര ഭാരതീയൻ, അന്തണഭാരതീയൻ, അന്ത്യജഭാരതീയൻ, എന്റെ സഹോദരൻ.” കൗപീനമാത്രധാരിയാണ് നീയെന്നിരുന്നാലും സാഭിമാനം, ഉച്ചൈസ്തരം, പ്രഖ്യാപിക്കുക: “ഭാരതീയൻ എന്റെ സഹോദരനാണ്, ഭാരതീയൻ എന്റെ പ്രാണനാണ്, ഭാരതത്തിലെ ദേവന്മാരും ദേവിമാരും എന്റെ ദൈവതമാണ്. ഭാരതീയസമുദായം എന്റെ ശൈശവത്തിലെ കളിത്തൊട്ടിലും, യൗവനത്തിലെ നന്ദനവനവും വാർദ്ധക്യത്തിലെ പാവനസ്വർഗ്ഗവും വാരാണസിയുമാണ്.” സോദരാ, പറയൂ: “ഭാരതത്തിലെ മണ്ണ് എന്റെ പാവ

നപരമപദം. ഭാരതത്തിന്റെ നന്മ എന്റെ നന്മ." ഇനി ഇങ്ങനെ ജപിച്ച് അഹോരാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കൂ: "ഗൗരീപതേ, ജഗദംബികേ, എനിക്കു പൗരുഷം തരേണമേ. അമ്മേ, ശക്തിപ്രദായിനീ! എന്റെ ദൗർബല്യത്തെ ദൂരീകരിക്കേണമേ, എന്റെ ആണത്തമില്ലായ്മയെ അകറ്റേണമേ; എന്നെ ഒരാണാക്കേണമേ."

* അല്ലയോ ഭാരതമേ, നിന്റെ ഭയങ്കരമായ അപകടം ഇതാണ്: പടിഞ്ഞാറിനെ പകർത്തുക എന്ന ഭ്രാന്തി നിന്നെ വല്ലാതെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നല്ലതും ചീത്തയും നിശ്ചയിക്കുന്നതു യുക്തികൊണ്ടോ വിദ്വദ്വിധികൊണ്ടോ വിവേ

കംകൊണ്ടോ ശാസ്ത്രപരാമർശം കൊണ്ടോ അല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു; വെള്ളക്കാരൻ പുകഴ്ത്തുന്നതോ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതോ ആയ ആശയങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമൊക്കെ നന്ന്. അവർക്കു മനസ്സിനു പിടിക്കാത്തതും അവർ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതുമൊക്കെ ചീത്ത! കഷ്ടം! ഇതിനെക്കാൾ പ്രകടമായൊരു വിഡ്ഢിത്തമുണ്ടോ?

* ഉദ്ദേശ്യവും പ്രയോജനവും നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സ്ഥാപനങ്ങളെയും വ്യവസ്ഥകളെയുംകാൾ മെച്ചപ്പെട്ടവ ലോകത്തെങ്ങും കാണാനില്ലെന്നുള്ളത് എപ്പോഴും ഓർത്തുകൊള്ളുക. ലോകത്തുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഞാൻ ജാതി

ഭേദം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇത്ര മഹനീയമായ ലക്ഷ്യവും ഘടനയുമുള്ള ഒരു ജാതിവ്യവസ്ഥ മറ്റെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല. ജാതി അനിവാര്യമാണെന്നു വന്നാൽ, ധനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ജാതിക്രമത്തെക്കാൾ മനഃശുദ്ധി, സംസ്കാരം, ആത്മത്യാഗം എന്നിവയെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള ഒരു ജാതിയാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ പറയും. അതുകൊണ്ട്, വെറുതെ കുറ്റം പറയാതിരിക്കുക. ചുണ്ടു പൂട്ടുക, എന്നിട്ടു ഹൃദയം തുറക്കുക. 'ഈ ലോകത്തിന്റെ ഭാരം മുഴുവൻ എന്റെ ചുമലിലാണ്' എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു നിങ്ങളിലോരോരുത്തനും ഈ നാടിന്റെയും ലോകത്തിന്റെ ഒട്ടാ

കെയും വിമുക്തിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുക. വേദാന്തത്തിന്റെ വെളിച്ചവും ജീവനും ഓരോ വീട്ടുവാതില്ക്കലും എത്തിക്കുക; ഓരോ മനുഷ്യനിലും മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ ഉണർത്തുക. ജയത്തിന്റെ അളവ് എത്രയെങ്കിലുമാകട്ടെ, ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു മരിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചയായും ആശ്വസിക്കാം. ഈ കാര്യത്തിന്റെ (ആത്മാവിലാണ് അഭയപ്രതിഷ്ഠയും ആനന്ദാനുഭൂതിയും എന്ന ആശയം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ) വിജയത്തിലാണു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇന്നത്തെയും നാളത്തെയും മുക്തി. അത് ഏതു

പ്രകാരത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയാലും വേണ്ടില്ല.

* രാഷ്ട്രീയവും സമഷ്ടിവാദപരവുമായ ആശയങ്ങൾകൊണ്ടു ഭാരതത്തെ ആറാടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആദ്യമായി ആദ്ധ്യാത്മികാശയങ്ങൾകൊണ്ട് ആറാടിക്കണം. നമ്മുടെ ഉപനിഷത്തുകളിലും നമ്മുടെ വേദങ്ങളിലും നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിലും ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ അത്യത്ഭുതസത്യങ്ങളെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുക എന്നതാണു നമ്മുടെ പ്രഥമകർത്തവ്യം. അവയെ ആ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, സന്ന്യാസിമഠങ്ങളിൽനിന്നും കാന്താരാന്തരങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്തുകൊ

ണ്ടുവരണം. അവ സംഗ്രഹിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള അനുഗൃഹീതജനസമൂഹത്തിൽനിന്ന് അവയെ പുറത്തെടുക്കണം. എന്നിട്ട് അവയെ ഈ നാടുനീളെ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യണം, എമ്പാടും പരത്തണം. അങ്ങനെ ഈ സത്യങ്ങൾ തീപോലെ നാടാകെ പടർന്നുപിടിക്കണം; ഹിമാലയം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും സിന്ധുമുതൽ ബ്രഹ്മപുത്രവരെയും പരക്കണം.

* ഭാരതം മരിക്കയോ? എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിലുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികതയെല്ലാം അവസാനിക്കും; ധർമ്മസംശുദ്ധി അസ്തമിക്കും; മതത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള മധുരോദാര

മായ സഹാനുഭൂതിയെല്ലാം അന്തർ ദ്ധാനം ചെയ്യും. ആദർശനിഷ്ഠയെ ല്ലാം അറ്റുപോകും. പകരം കാമ ത്തിന്റെയും ഭോഗത്തിന്റെയും മൂർ ത്തിദ്വയം ദേവീദേവഭാവത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കും. പണമാകും പുരോഹിതൻ; കാപട്യവും ബല വും മാത്സര്യവുമാകും പൂജാവിധാ നങ്ങൾ; മനുഷ്യാത്മാവ് അതിന്റെ ബലിയും. അത്തരം ഒരവസ്ഥ ഒരി ക്കലും വരാൻ പാടില്ല. പ്രവർത്തി ക്കാനുള്ള കഴിവിനേക്കാൾ വളരെ യേറെ വലുതാണ് സഹനശക്തി. വെറുക്കാനുള്ള കഴിവിനേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്ത്വമേറിയതാണു സ്നേഹിക്കാനുള്ള കഴിവ്.

* ഓരോ ജീവനിലും ദിവ്യത്വം നി ലീനമായിരിക്കുന്നു. ഈ അന്തർ ലീനമായ ദിവ്യത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പി ക്കുന്നതത്രേ ലക്ഷ്യം. ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു മാർഗ്ഗവും. ഇതു കർമ്മ-ഭക്തി-യോഗ-ജ്ഞാനങ്ങ ളിൽ ഒന്നോ ഒന്നിലധികമോ എല്ലാ മോ വഴിയായി ചെയ്യുക; സ്വതന്ത്ര നാവുക! ഇതത്രേ മതസർവ്വസ്വം. ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളോ പൂജാവി ധികളോ ഗ്രന്ഥങ്ങളോ ക്ഷേത്രങ്ങ ളോ പ്രതീകങ്ങളോ എല്ലാം ഉപാംഗ ങ്ങൾ മാത്രം.

***

ഗീതാസൂക്തങ്ങൾ

(ഗദ്യപരിഭാഷ)

* കണ്ണുകൾ മങ്ങിക്കൊള്ളട്ടെ, ഹൃദയം തളരട്ടെ, സൗഹൃദം പരിഭൂതവും പ്രേമം വഞ്ചിതവും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. നിയതി അതിന്റെ ഭയശതത്തെ അയയ്ക്കട്ടെ. കൂരിരുട്ട് വഴി തടഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. പ്രകൃതി ആകെക്കൂടി നിന്നെത്തകർത്തു തള്ളാൻ ഭ്രൂകുടി കുടിലമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്നാലും, എന്റെ ആത്മാവേ, നീ ദിവ്യമാണെന്നറിഞ്ഞാലും. മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടണി നടക്കൂ; ഇടവും വലവുമില്ല, ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നേരേ.

∗ ആർക്കുണ്ട് വിപത്തിനെ സ്നേഹിക്കുവാൻ ധൈര്യം? മൃത്യുവിന്റെ മൂർത്തിയെ കെട്ടിപ്പുണരുവാനും സംഹാരനടനത്തിനു സഹനടനം ചെയ്‌വാനുമുള്ള ധൈര്യം? അവന്റെയടുത്താണ് അമ്മ എത്തുന്നത്.

∗ മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലം കൊണ്ടൽകൊണ്ടു തെല്ലു മറഞ്ഞിരിക്കാം, കൊണ്ടലും ഇരുണ്ടതുതന്നെയായിരിക്കാം. എങ്കിലും തെല്ലിട ഇടറാതെ പിടിച്ചുനില്ക്കൂ. വീരഹൃദയമേ! നിനക്കു നിശ്ചയമായും വിജയം വന്നുചേരും.

∗ പിന്നാലെ വേനലില്ലാത്ത ഒരു മഞ്ഞുകാലവുമില്ല. ഇന്നത്തെ തിരക്കുഴി പിന്നത്തെ തിരയുടെ ചൂഡാ

ലങ്കാരമാണ്; ഇവ അന്യോന്യം ഉന്തിത്തള്ളുകയാണ്, വെളിച്ചത്തേക്കും ഇരുട്ടത്തേക്കും. അതുകൊണ്ടു പതർച്ചയരുത്, കൂസലരുത്.

* ധീരനായിരിക്കുക, സത്യത്തെ നേരിടുക. സത്യമായിത്തീരുക, സ്വപ്നദർശനം നിർത്തുക. വയ്യെങ്കിലോ, ഉണ്മയേറിയ സ്വപ്നങ്ങൾ - നിത്യപ്രേമവും നിഷ്കാമസേവനവുമെന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ - മാത്രം കാണുക.

* വിലങ്ങുകൾ തട്ടിയെറിയൂ! മിന്നുന്ന പൊന്നും കാരിരുമ്പും കെട്ടിയിടുന്ന കെട്ടുകൾതന്നെയാണ്. രാഗവും ദ്വേഷവും, നന്മയും തിന്മയും, ദ്വന്ദ്വവൃന്ദങ്ങളുമെല്ലാം ബന്ധ

നങ്ങൾ. താലോലിച്ചാലും ചാട്ടകൊണ്ടടിച്ചാലും അടിമ അടിമതന്നെ, അസ്വതന്ത്രൻ! കനകച്ചങ്ങലയ്ക്കും കരുത്തു കുറവല്ല.

* 'സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ഞാൻ അഭയം കൊടുക്കുന്നു, സർവ്വർക്കും ശാന്തി ഭവിക്കട്ടെ,' എന്നു പറയുക.

* കാമവും കീർത്തിയും ലോഭവും വാഴുന്നിടത്ത് ഒരിക്കലും സത്യം വരികയില്ല.

* വ്യർത്ഥമായ ജ്ഞാനാവലംബനം വിട്ടുകളയുക. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയും നൈവേദ്യവും കരുത്തും കൈവിടുക. നിഷ്കാരണമായ പ്രേമമാണ് ഒരേ ഒരവലംബനം. അഹോ!

ഇയ്യാംപാറ്റകൾ അഗ്നിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതാണു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പൂജോപചാരവും പ്രാണസംരോധവും ശാസ്ത്രവും ജ്ഞാനവും ദർശനഭേദങ്ങളും ത്യാഗവും പരിഗ്രഹവും എല്ലാം നിങ്ങളുടെ മാനസികവ്യാമോഹങ്ങൾ മാത്രം. പ്രേമം, പ്രേമം – അതു മാത്രമാണുള്ളത്. അതാണ് ഒരേ ഒരു നിധി.

***

പ്രാർത്ഥന

വന്ദിപ്പൂ ഭവബന്ധനഖണ്ഡകനായ
ജഗദ്വന്ദ്യൻതന്നെ.
നിർഗുണനാം ഗുണമയനേ നിരഞ്ജന
നരരൂപം പൂണ്ടുള്ളോനേ.
അഘദൂഷിതജനമോചക! വിശ്വ
വിഭൂഷണനാം ചിദ്ഘനകായ!
ജ്ഞാനാഞ്ജനവിമലേക്ഷണ വീക്ഷണ
മതിനാൽ മോഹമൊഴിപ്പോനേ!
ഭാസ്വര! ഭാവപ്രേമസമുദ്ര! ചിരോന്മദ!
ഹേ! തവ ചരണയുഗം
ഭവപാരത്തെയണയ്ക്കാൻ ഭക്തജന
ങ്ങൾക്കെഴുമൊരു നിധിയത്രേ.
കാഞ്ചനകാമങ്ങളെ വിട്ടോനായി-
ന്ദ്രിയരാഗത്തെപ്പാരം
നിന്ദിക്കും ത്യാഗീശ്വര! നരവര!
തന്നാലും തത്പദരാഗം.
തൊഴുതേൻ തൊഴുതേൻ നാഥ!
മനോവാഗഗമ! മനോവാഗാധാര!
ജ്യോതിർജ്യോതിസ്സുജ്വലമെൻ -
ഹൃദയത്തിലിരുട്ടു ഹരിപ്പോനേ!

പാഠക്കുറിപ്പുകൾ

ഹിന്ദുമതത്തിലെ മൂന്നു തത്ത്വങ്ങൾ ഈശ്വരനിലും വേദങ്ങൾ വെളിപാടെന്നതിലും കർമ്മപുനർജന്മങ്ങളിലുമുള്ള വിശ്വാസമാണ്.

വേദങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചാൽ ഒരു സമന്വയമതമാണ് അതെന്നു കാണാം.

ഹിന്ദുമതവും മറ്റു മതങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം ഇതാണ്: ഹിന്ദുമതത്തിൽ നാം സത്യത്തിൽനിന്നു സത്യത്തിലേക്ക് - താഴ്ന്ന സത്യത്തിൽനിന്ന് ഉയർന്ന സത്യത്തിലേക്ക് - ആണു നീങ്ങി

ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും അസത്യത്തിൽനിന്നു സത്യത്തിലേക്കല്ല.

പരിണാമത്തിന്റെ കണ്ണടയിൽക്കൂടി വേണം വേദങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ. ഐക്യത്തിൽ പൂർണ്ണതയടയുംവരെയുള്ള മതബോധത്തിന്റെ പുരോഗമനചരിത്രം മുഴുവനും അതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

വേദങ്ങൾ അനാദിയാണ്, നിത്യം. അതിന്റെ അർത്ഥം ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ വേദങ്ങളിലെ വാക്കുകൾ അനാദിയാണെന്നല്ല; മറിച്ചു വേദങ്ങൾ അനുശാസിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികനിയമങ്ങൾ നിത്യമാണെന്നാണ്. ഒരിക്കലും മാറ്റമേ

ശാത്ത ഈ നിത്യനിയമങ്ങൾ പല കാലങ്ങളിലായി മഹാത്മാക്കൾ അഥവാ ഋഷിമാർ കണ്ടുപിടിച്ചതാണ്. ചിലതെല്ലാം വിസ്മൃതങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മറ്റുള്ളതു സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഏതാനും പേർ പല ദൂരങ്ങളിലും പല വീക്ഷണകോണുകളിലും നിന്നു സമുദ്രത്തെ വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഓരോരുത്തനും കാണുന്നത് അവനവന്റെ നിലപാടിനനുസരിച്ചുള്ള ഭാഗമാണ്. താൻ കാണുന്നതാണു ശരിയായ സമുദ്രമെന്ന് ഓരോരുത്തനും പറയുമെങ്കിലും എല്ലാവരും പറയുന്നതു ശരിയാണ്; കാരണം എല്ലാവരും കാണുന്നത്

വിസ്തൃതമായ ഒരേ ഒരു പരപ്പിന്റെ ഭാഗങ്ങൾതന്നെയാണ്. അതുപോലെ മതശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിവിധങ്ങളും വിരുദ്ധങ്ങളുമായ പല വചനങ്ങളും ഉള്ളതായി തോന്നുമെങ്കിലും അവയെല്ലാം പറയുന്നതു സത്യം തന്നെയാണ്. എന്തെന്നാൽ അവയെല്ലാം ആ ഏകമായ അനന്തസത്യത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾതന്നെയാണ്.

ഒരാൾ ആദ്യമായി ഒരു മരീചിക കാണുമ്പോൾ അതു സത്യമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. ദാഹം ശമിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം വിഫലമാകുമ്പോഴാണതൊരു മരീചികയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

എന്നാൽ പിന്നീട് അത്തരം ഒരു പ്രതിഭാസം കാണുമ്പോഴെല്ലാം അതെത്രതന്നെ സത്യമായി തോന്നിയാലും അതൊരു മരീചികയാണു കാണുന്നതെന്ന ബോധം എപ്പോഴും സ്വയം വന്നുചേരും. അതു പോലെതന്നെയാണ് ഈ മായാലോകം ഒരു ജീവന്മുക്തന് (ഈ ജീവിതത്തിൽ മുക്തി വന്നവന്).

ചില വൈദികരഹസ്യങ്ങൾ ചില കുടുംബങ്ങൾക്കു മാത്രമേ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു; സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ചില കുടുംബങ്ങൾക്കു സിദ്ധികളുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അത്തരം കുടുംബങ്ങൾ നാമാവ

ശേഷമായതോടെ ആ രഹസ്യങ്ങളും നാമാവശേഷമായി.

വൈദികമായ ശരീരഘടനാശാസ്ത്രം ആയുർവ്വേദത്തിന്റേതിൽനിന്ന് ഒട്ടും താഴെയായിരുന്നില്ല. അവയവങ്ങളുടെ ഓരോ ഭാഗത്തിനും വെവ്വേറെ പേരുകളുണ്ടായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ യാഗത്തിനുവേണ്ടി അവർക്കു മൃഗങ്ങളെ വെട്ടിമുറിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. കടൽ നിറയെ കപ്പലുകളുള്ളതായിട്ടാണു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. പിന്നീടാണു കടൽയാത്ര നിരോധിക്കപ്പെട്ടത്. കടൽയാത്ര ചെയ്താൽ തന്മൂലം ആളുകൾ ബൗദ്ധന്മാരാകുമെന്ന ഭയമായിരുന്നു അതിനു കാരണം.

പുതുതായി രൂപംകൊണ്ട ക്ഷത്രിയരുടെ വൈദികപുരോഹിതതന്ത്രത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ബുദ്ധമതം.

***